

SPEJDER JUL 1937

POUL
RECHT

Spejder Jul

INDHOLDSFORTEGNELSE

FORSIDEBILLEDET efter Akvarel af *Poul Bech*.
NÆRVÆRENDE RAMME med Tilladelse af *The Scouter, Imperial Headquarter, London*.

JULEN:

DA TIDENS FYLDE KOM, UDSENDTE GUD SIN SØN. Af den norske Spejderchef <i>H. Møller Gasmann</i> . Med Tegning af <i>Viggo Bang</i>	1
»SILENTIUM DEI«. Fotografi af Træskulptur, skaaret af <i>J. Masson</i>	1
JULEBREV TIL ULVEUNGERNE. Af Flokfører <i>Børge Dybmose</i>	28

ARTIKLER:

JUL I GAMLE DAGE. Ved Pastor <i>Fritz Lerche</i>	3
FRA OLYMPIA TIL VOGELENZANG. Af Landsretssagfører <i>Tage Carstensen</i>	15

FORTÆLLINGER:

SØKADETEN. Dansk Julefortælling. Af <i>Bering Liisberg</i> . Illustreret af <i>Axel Mathiesen</i> ...	20
KLINT'EN BLANDT HVEDEN. Engelsk Kostskolehistorie. Af <i>P. G. Wodehouse</i> . Illustreret af <i>Poul Bech</i>	8
EN UNG HELT. Fortælling fra Færøerne. Af <i>Jørgen Falk Rønne</i> . Illustreret af <i>Aage Gotved</i>	5
DÆRILIUM. Af <i>Simon Degns Liv og Levned</i> . Af <i>Einar Spang</i> . Illustreret af <i>J. Mauritz-Hansen</i>	18
DEN BLODRØDE EDDERKOP. Fra Naturens »lille Verden«. Af <i>P. Bangsgaard</i> . Illustreret af <i>Gotfred Mortensen</i>	13

INSTRUKTION:

ET KNOB — OG EN SPEJDERLEG. («Gaapaanæsen»)	32
KUN FIRE TOMMER SEJLGARN — OG HJÆLPELØS! m. m.	30

HUMOR:

SAADAN GAAR DET —. Tegning af <i>P. Jaubert</i>	31
DRENGELIV I STENALDEREN. Høg over Høg	30

FORSKELLIGT:

BANDEFØRERENS DRØM. Hellsides-Tegning af <i>Louis Moe</i>	29
DEN LUNEFULDE ILLD. En lille aabenhjertig Historie. Ved <i>Haig</i>	4
JAMBOREE. Fotografier fra Jamboreen i Holland. Med Tekst af Verdensspejderchefen, Lørd <i>Baden-Powell</i>	16 og 17
JAMBOREE-SANGEN. Paa Dansk ved <i>Poul Winding</i> . Musik af <i>Jan Schaap</i>	33
LIDT TIDSFORDRIV I JULEFERIEN. Iagttagelses-Opgave	27

Redigeret af **HOLGER MATHIASSEN**.
Udgivet af **KFUM-SPEJDERNE I DANMARK**
og **DET DANSKE SPEJDERKORPS**.

1937

„Et Barn er født os,
en Søn er os givet,
paa hans Skulder
skal Herredømmet hvile;
og hans Navn skal være:
Underfuld=Raadgiver,
Vældig=Gud,
Evigheds=Fader,
Fredsfyrste!“

Esajas 9, 6.

„SILENTIUM DEI“

Photo Manson —
Les Scouts de France

Da Tidens Fylde kom, udsendte Gud sin Søn

Af den norske Spejderchef H. MØLLER GASMANN

DET, AT SOLEN VED VINTERSOLHVERV ophører med stadigt at staa lavere og lavere paa Himmelhvælvingen, og Dagene derved ogsaa holder op med stadigvæk at blive kortere og

mørkere, har til alle Tider fyldt Menneskene med Jubel, og denne Glæde har de da givet Udslag i de Fester, som blev afholdt ved Vintersolhvervstid. Nu kom den Tid, da Lyset og Livet sejrede. Hvis Dagene hele Aaret igennem var akkurat lige lange, da vilde denne Glæde være ukendt, og der var ikke nogen Grund til at fejre Lysets Sejr over Mørket. Og jeg tror nu, vi skal være glade over, at det er, netop som det er, for ellers vilde Aaret jo bare blive een eneste stor Ensformighed. Og det er nu alligevel Afvekslingen, som gør det interessant, og som skaber Forventning.

Men *Naturens Lov* hersker ogsaa paa mange Maader i *Aandens Verden*. Der er der blandt andet ogsaa Mørke og Lys, som skifter. Og ofte ser det ud, som om det er Mørket, der skal gaa af med Sejren — indtil Tidens Fylde kommer, og Gud sender sin Søn for at hjælpe os til Sejr over Mørkets Magt.

Nu vil maaske en eller anden tænke som saa: Havde det ikke været meget bedre, om der ikke havde været nogen Mørkets Magt, som kunde faa Herredømme over os? Jo, det synes vi i hvert Fald. Men i *Aandens Verden* møder vi noget, som ikke findes i Naturen, og det er *den frie Vilje*. I Naturen sker en Ting, fordi den *maa* ske og ikke kan ske anderledes. Men da har Tingen ingen etisk Værdi. At jeg gør en Ting, fordi jeg ikke kan gøre noget andet, eller at jeg lader være med at gøre det, simpelthen fordi det er umuligt for mig at gøre det — ja, det er da ikke noget at berømme mig for. Det er først, naar jeg af egen fri Bestemmelse gør eller lader være med at gøre en Ting, at den faar moralsk Betydning for mig. Gud gav os den frie Selvbestemmelsesret, for at vi skulde blive i Stand til at bedømme Tingenes rette Værdi. Saa staar da Vilje overfor Vilje, og ofte gaar

det saadan, at de staar hinanden haardt imod. Og naar vi saa har sat vor egen Vilje op imod Guds, da først erfarer vi, hvad der er til vort Gavn. Tænk bare paa Fortællingen om den fortabte Søn. Den Søn, som altid havde været hjemme, forstod slet ikke, hvor godt det var at faa Lov

at være hjemme; men det erfarede derimod han, som var gaaet sine egne Veje og havde opdaget, hvor de førte hen, og som kom til det Resultat, at det vilde være bedre at være

Daglejer hjemme end »fri« Mand ude i det fremmede — og saa tog han Beslutningen og vendte hjem og blev modtaget af sin Far med Jubel og oplevede den store Glæde og Befrielse, der ligger gemt i *Tilgivelsen*. Og *den* kan enhver, som er gaaet sine egne Veje og nu opdager, at han er faret vild, komme til at opleve. Ja, er det ganske sikkert? Ja, lige saa sikkert, som at Solen »vender« ved

Vintersolhverv. — Husk, at det ikke er Gud, som har vendt sig bort fra dig; *det er dig, som har vendt dig bort fra Gud*. Og det ændrer slet intet i Guds Forhold til dig — uden at han

»synkes inderligt over dig« og *altid er parat* til at tage imod dig.

Derfor sendte Gud sin Søn til Verden, for at han skulde forkynde dette glade Budskab for alle Mennesker. — Og derfor fejrer vi ogsaa nu Julefesten, Jesu Fødselsfest, for at minde hinanden om, at Gud tager imod enhver, »som sig fra Synden vender og har sin Gud og Frelser kær og Troens Bøn opsender«.

Maatte dette blive denne Juls Budskab til os alle.

Thiuley

Jul i gamle Dage

Bed Fritz Lerche

Brunekager hører Julen til, og det er som om hvert Hjem Brunekager har sin egen Smag. I mit Barndomshjem maatte de nu faa deres egen Smag, for alle hjemme skulde ud i Køkkenet for at røre sine Omgange i Dejgen, derved kom de til at smage særlig godt. Se saadan har hvert Hjem sine Juleskikke.

Men nogle af disse Skikke gaar langt tilbage i Tiden — tilbage til en Periode, hvor der var endnu flere Ting at tage Vare paa op mod Jul end nu.

De havde travlt dengang ude paa Gaardene. Maaneder i Forvejen tumlede man med Kar og Gryder i Bryggerset. Det var Juleøllet, der blev brygget, det skulde være særlig godt, og rigeligt maatte der være. Det var en stor Skam for en Husmoder, om Tønden løb tør, inden Helligtrekonger var ovre. Nogle Steder blev der af Honningen lavet Mjød. Vin drak man ikke i Julen.

Saa kom Slagtingen og efter den Julebagningen.

Julebagningen var en mægtig Historie i gamle Dage. Ikke alene bagtes Julekager og Pebernødder, men der skulde ogsaa bages, saa man ikke behøvede at bage i hele Tiden mellem Jul og Nytaar. Der skulde bages, saa man kunde give en god Hvedekage til hver den, der Aaret igennem havde arbejdet paa Gaarden, ja, saa man kunde give til de fattige, der ved Juletid med Sækken paa Ryggen bankede paa ens Dør.

Der blev givet mange Gaver dengang som nu. Om Borgfruen Anna Brahe fortælles, at hun et Aar gav 4—500 Mennesker Julegaver. Nogle af Gaverne har antagelig været Hvedekager eller Julelys.

En af Hvedekagerne blev bagt med særlig Omhu, »Julegalten«. Den havde Form som en Gris, den havde Tryne, Øjne, Øren. Men det særlige ved »Julegalten« var, at den ikke blev spist til Jul, den blev gemt meget omhyggeligt til Foraarstid. Hele Julen laa den foran Husbondens Plads paa Julebordet. Saa blev den pakket godt ind for ved Saatid igen at komme frem. Nu »slagtedes« Galten, hvis Oprindelse maaske gaar helt tilbage til Galten, de spiste i Valhal hos Odin og Thor. Hver paa Gaarden fik sit Stykke af Kagen, og en Del af den blev smuldret ud i Sædekornet for at give en god Høst. — Endnu har vi ved Juletid Grise af Brunekage og Marcipan, skulde de virkelig være Efterligninger af Offerdyret hos de gamle Vikinger? Lys blev ogsaa brugt til Julegaver. Nogle af Lysene var almindelige Tællelys, andre var støbt i en primitiv Lyseform. De fattige fik deres Lys — Skolelæreren fik sine. Det var Thomasdag den 21. December, at Skolelæreren fik sine Julegaver. Det var en stor Dag for Skolebørnene. Klassen blev pyntet med Grønt og med anden Stads, Læreren trakterede med Kager og Æbler.

Saa kom det store Øjeblik, hvor Skoledrengene trak omkap med Læreren om Ris og Ferle, for, naar de havde erobret dem fra Læreren, da under stor Jubel at brænde eller begrave det forhadte Strafferedskab. Enkelte Steder hændte det, at Læreren blev drevet ud af Skolen for først at blive sluppet ind igen, naar han og Eleverne var blevet enige om, hvor længe Ferien skulde vare.

Men nu var Juleaften der. Badstuen blev gjort rede. De store Sten blev ophedet, og Vandet hældt over, saa Dampen stod omkring en. Det var den store Badedag for hele Gaarden. Efter Badet tog man saa sit rene Undertøj paa. En Ting, som ikke skete hver Ugedag. — »Renlighed er en god Ting, sagde Kællingen, hun vendte sin Særk Juleaften«. — At vore gamle Forfædre elskede deres Julebad, faar man en Idé om, naar man hører, at de sørgede for, at Badstuen var i Orden hele Natten igennem, for at de afdøde kunde komme og bruge den, om de da ønskede det.

Men blev der sørget godt for Menneskene, saa blev der sørget lige saa godt for Dyrene. De skulde ogsaa mærke, baade Husdyr og Vilddyr, at »Julefreden« var inde. Ulv, Bjørn, ja, selv Rotterne fik være i Fred. Husdyrene fik særlig god Røgt, mere Havre end ellers, de blev gnedet med Salt paa Tænderne, og paa Stalddøren slog man Korsets Tegn for at beskytte dem mod de Vætter og Uvæsener, som man fra Hedenskabets Dage mente færdedes særlig farligt ved Midvintertid. —

Inde i Feststuen var alting rede. Gulvet var overstrøet med et tykt Lag Julehalm. Her sov man Julen igennem i skønt Fællesskab, for netop denne Tid, hvor saa mange onde Aander huserede, var det godt at være sammen høj som lav. Julehalmen blev som »Julegalten« gemt. Den strøedes paa Markerne og bandtes om Frugttræerne for at give Grøde og Frugtbarhed. — Saa sad man da til Bords. Grøden var kommet ind, Grøden, der allerede dengang indeholdt en Mandel. — Skikken gaar muligvis helt tilbage til det gamle Romerrige, hvor ved Solhvervstid Slaverne een Dag fik Lov at raade i Huset, medens Herrerne vartede op. Den Slave, der dengang fik Mandlen, var »Konge« den ene Dag.

Men inden man begyndte Maaltidet, blev der et Øjeblik stille, og Husbonden begyndte den gamle Bordbøn: »*Alles Øjne vogter paa dig, Herre, og du giver dem deres Spise i betimelig Tid, du oplader din Haand og mætter alt det, som lever, med Velsignelse*«.

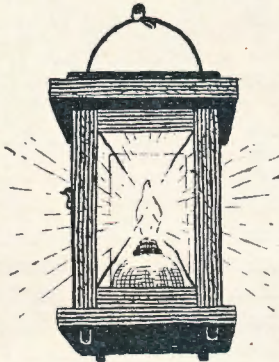
Gaas spiste man ikke, men tørret Fisk og Skinke med Grønlangkaal: Grønlangkaalen var kogt i Skinkeuppen, og Pigen havde rørt i Kaalen, til den var blevet ganske stiv.

En anden yndet Juleret var Svinerygssuppe kogt sammen med Sødme.

Bordet var dækket hele Julen igennem, om Natten kunde de afdøde komme til Gæstebud, om Dagen maatte ingen komme uden at spise lidt, at de ikke skulde »bære Julen ud«. Paa Bordet stod saa Julelysene. Nogle Steder et for hver af de tilstedeværende, altid to store Lys for Husbond og Husmoder. Lysene skinnede Fred og Lykke over Hjemmet. Derfor lod man dem ofte skinne paa Penge og Sølvtoj, man hængte Kisteklæderne hen i Lyset, at Klæderne kunde blive beskyttede mod Møl. Man vogtede over Lysene, at de ikke gik ud, for saa betød det Død og Ulykke over Husbond eller Husmoder.

Det var nu Tiden, hvis man da vilde det, at granske, hvad Fremtiden skulde bringe. Husbonden tog en Sko, medens han ved Gildesbordet sad med Ryggen mod Døren. Med den venstre Haand tog han i det højre Øre, og idet han svang Skoen over sit Hoved, kastede han den gennem den Aabning, venstre Arm dannede. Nu gjaldt det af Taaens Stilling at tyde Fremtiden. Viste Taaspidsen f. Eks. mod Døren, kunde det betyde, at den, der kastedes for, skulde rejse fra Gaarden eller dø. Vendte Taaspidsen mod Nord, blev man fattig, mod Syd derimod rig. Der var utallige Varsler at tage i denne Nat. Faa var de, der turde vove sig ind paa Kirkegaarden for at se, hvem der skulde dø det Aar. Men

mange søgte paa anden Maade at spørge Skæbnen. Man svingede Skrællen af et helt Æble over Hovedet, og af Bogstavet, Skrællen dannede, naar den faldt paa Gulvet, tydede man Kærestens Navn. Man hældte Æggehvite i et Glas og kunde saa den næste Morgen af Figureerne, der dannedes, tyde, hvad Fremtiden bød paa. Det var for Resten en af de Ting, vi hjemme morede os med ved Paasketid. Men denne Skik hører egentlig Julen — Varslernes Tid — til.

Husbonden tegnede altid oppe under Loftsbjælken tolv Ringe med Kridt. Saa vogtede man paa, hvordan Vejret blev de første tolv Dage efter Juleaften. Var Vejret godt, stod Ringen tom. Var det taaleligt, blev den kridtet halvt til; var det daarligt, helt til. Hvert af disse »Julemærker« fortalte saa om Vejret i Aarets første, anden, tredje Maaned o. s. v.

Der blev den Nat ikke megen Tid til Søvn. Tidlig skulde man op for at naa Julemessen. Faklerne blev tændt. Nu saa man fra hver eneste Gaard en Klynge af Fakkelbærere støvne frem mod Landsbykirken, hvor Kirkeklokken kaldte. Ved Kirkebakken kastedes Faklerne sammen i et Baal, der lyste langt ud over Egnen. Man fik sit Julelys frem og gik saa ind i Kirken hver med sit brændende Lys. Julemessen var begyndt.

En lille aabenhjertig Historie om

Den lunefulde Ild

Han hed Hansen. Gennem 18 Aar havde han været aktiv Spejderfører og var anerkendt af alle for sin Energi og Dygtighed. Det musegraa Gillwelltørklæde og de smaa Træperler i Lædersnoren havde han forlængst erhvervet sig, og siden havde han selv ledet utallige Førertræningskursus, Instruktionslejr og Divisionskonkurrencer. Hans Teknik var blændende, hans Ord havde Vægt, han var en af Korpsets ledende Mænd.

Nu var han taget i Lejr — uden Dreng, uden Program, uden Ansvar, bare for at hvile og være sig selv — og nu var han i Færd med at tænde Baal for at kunne lave sig en Kop Eftermiddagscacao. Det blæste stærkt, og det havde regnet fælt; alt drev af Vand, og det var ingenlunde noget let Job; men han havde været ude for værre Ting før, og han kendte Metoden.

Han udvalgte sig den mest hensigtsmæssige Baalplads. Han samlede en Bunke ganske fine Kviste, saa tørre som muligt, byggede omhyggeligt en Pyramide af dem, og en større Konstruktion af Baalbrænde udenom, og Reserver blev holdt parat.

Da alt dette var i mønsterværdig Orden, strøg han en Tændstik — og Vinden blæste den prompte ud igen. Han forsøgte naturligvis igen, men med samme Resultat. Og endnu en Gang! Never give op!

Endelig ved det tolvte Forsøg lykkedes det at faa Ild, og lidt forvirret over den usædvanlige Modgang traadte han et Skridt tilbage for at gnide den svidende Røg ud af Øjnene. Med det Resultat, at Ilden gik ud!

Men han var netop af den Type, der tog Tilværelsens Lus-

singer med et Smil. Derfor begyndte han roligt forfra igen med fuld Fortrøstning, og virkelig: hans Anstrengelser kronedes endelig med Held, han fik omsider Ild, og tilsidst blev der et ganske respektabelt Kogebaal ud af det.

Men paa en rigtig Tycho Brahesdag kan Uheldet jo forfølge selv den dygtigste. Netop som Cacaoen var færdig, og han vilde fjerne Kogekarret fra Baalet, gled det fra ham. Cacaoen løb ud i Baalet og slukkede de sidste Gløder.

Hvorpaa Hansen nøjedes med Saffevand.

Men saa var der en anden Mand, som ogsaa hed Hansen. Han havde meget lidt Begreb om Spejdersport, og Jeg maa tilstaa, at han var baade overfladisk og tankeløs. Han gik hjemme og smaafrøs og vilde derfor have Blus i Kakkellovnen. Nonchalent proppede han nogle Bagerposer, lidt Madpapir, nogle fugtige Pinde og halvt udbændte Koks derind og satte skødesløst en Tændstik til — og det futede straks!

Saa spadserede han en Tur med Strit. Strit var hans lille ruhaarede Foxterrier, og den trængte til Motion og frisk Luft.

Da han lidt senere vendte hjem igen, var der sort af Mennesker i Gaden. Fire Brandbiler og to af Falcks Udrykningsvogne holdt udenfor hans Hus. Brandmænd, Politifolk og Journalister arbejdede under Højtryk.

En lille Glød var faldet ud gennem Risten og havde antændt en gammel Avis ikke langt fra Gardinerne.

Det blev et Kæmpebaal.

H a i g.

EN · UNG · HELT

FORTÆLLING · FRA · FÆRØERNE

af JØRGEN FALK RØNNE

Illustreret af AAGE GOTVED

Dette skete paa Færøerne omkring den Tid, da Forfatteren af disse Linier var Præst deroppe.

Fuglefyldet er brat som en vældig Stenvæg. Det er saa højt som Rundetaarn fire eller fem og tyve Gange, og langt, langt dernede skummer Havet mod Stenvægens Fod.

Set nede fra en Baad synes denne Fjældvæg ganske glat som en Mur, men det er den nu ikke; thi i Aarhundreders Løb har der dannet sig smaa Huller og »Hylder« i Stenen. Disse er ganske vist meget smalle, men dog altid brede nok til, at der kan bo mange Millioner Fugle, som kommer igen hver Sommer og yngler paa det Sted, hvor de er fødte.

At fange disse Fugle og samle Æg er en vigtig Næringsvej for Færingerne, og det kan kun ske ved at gaa ned fra Bjergets øverste Kant i Line, hvad der er meget farligt; thi dels er det ikke Spøg at hænge i et Tov med flere Hundrede Meter under sig, dels kan der falde løse Sten ned, og endelig skal der stor Øvelse og mange Kræfter til, idet han i Linen stadig maa svinge ind mod Klippen, spænde Fødderne mod Stenen dér, saa han svinger ud i den frie Luft. Dersom han sad stille og blot lod sig fire ned, vilde det meget tykke Tov sno sig, og han vilde dreje rundt, indtil han var ganske ør og hjælpeløs.

Den første Tur over Fjældkanten, en Dreng prøver, er derfor en stor Dag, der afgør, hvad han dur til. Han er da gerne 13—14 Aar. Hans Moder, hans Søkende, hans Kammerater, ja, de fleste Mænd i Bygden er mødt frem deroppe paa Fjældkanten. Hans Fader spænder ham selv i Linen og passer paa, at det er godt gjort, at de to Seler, hvori hans Laar hviler, sidder, som de skal, at Krydsbaandet om Skuldrene, der holder hans Overkrop ind til Linen, saa han har Armene fri, er forsvarlig.

Jeg tænker, at Fader og Moder er lige saa betagne

som Drengen selv; men de lader som intet; de kysser deres Dreng, som Skik er, og beder Gud hjælpe ham, og saa gaar han baglæns ud til den yderste Kant.

Det skal være en forfærdende Følelse at føle det tomme Rum, de henved 3000 Fod bag sig. Alle tier, alle ser paa Drengen, lægger Mærke til, om han bliver bleg, eller om han maaske smiler og vinker — et Skridt til, og han hænger dér mellem Himmel og Hav.

Nu gælder det, om han kan klare sig, om han kan faa det rette Sving. Alle Mændene og Kammeraterne ligger paa Maven langs Fjældkanten og kigger ned — kan han? Nogle klarer den ikke; efter at have spjættet lidt hænger de som en død Sild paa en Krog, de faar Kvalme, bliver svimle og maa hjælpes op; men en rigtig Dreng, han spænder Fødderne i Klippen af al Kraft, han suser langt ud i den tomme Luft for hver Favn, Linen synker, han synger maaske og føler det, som sad han i en rigtig Luftgynge; da rejser hans Fader sig og nikker stolt til Moderen, og hun smiler lykkeligt og gaar hjem for at bage Pandekager til om Aftenen, naar Folk kommer for at gratulere; thi da er der Fest i Røgstuen.

Nu skete det en Dag paa den lille Klippeø, at der midt i Fugletiden kom Skib med Proviant til Handelsmanden; Skibet kan ikke gaa ind til nogen Kaj, for der er ingen; der maa losses i aaben Sø, og dertil kræves alle Bygdens Mænd. Disse var imidlertid paa Fuglefangst og maatte hentes hjem. Naturligvis lod de Linen ligge paa Fangststedet, saa de kunde tage fat igen næste Dag, om Vejret var godt.

Denne gode Lejlighed benyttede Øens Dreng sig af. Alle derhjemme var optagne af Skibet, ingen vilde savne dem, og Redskaberne laa parate — hvorfor da ikke prøve alene? Mændene vilde tilgive alt, naar de ved deres Genkomst fandt en Bunke Æg og fangede Fugle.

Nu var Joen fra Karastove den fremmeste af dem. For en Uge siden havde han klaret Prøven med Glans; han ansaa allerede sig selv for udlært Fuglefænger. Altsaa: hans Kammerater spændte ham i Linen, de andre fik hver sin Opgave, og hans bedste Ven, Samuel, satte sig yderst ved Pælen. Det var ham, der skulde give Signal til at hale ud eller ind, alt som han mærkede Joens Signaler ved Ryk i Tovet.

Nedfiringen gik godt nok. Joen svang sig i dristige Sving ind og ud, medens det gik ned ad Favn efter Favn. Da saa han en Hylde vrimplende fuld af Fugle. Der maatte han ind.

Nu laa denne »Hylde« et Stykke inde i Klippevæggen. Kun ved at spænde sig langt ud i Luften kunde han faa Fart nok til at svinge sig derind; thi Bjerget ludede over Hylden. Han satte i af alle Kræfter, og virkelig var hans Sving saa stærkt, at han naede ind paa »Hylden« og fik fast Tag. Hurtigt kravlede han ind, medens Linen slappedes, og uden Betænkning gjorde han sig fri af Tovet og gjorde dette fast om en fremspringende Klippe, saa godt han kunde.

Nu stod han dér midt i Bjerget. Over hans Hoved ragede Stenvæggen ud, under ham laa det store, solbeskinnede Hav.

»Hylden« var vel en Fod bred, somme Steder lidt bredere, andre Steder meget smallere, og den var farlig at færdes ad, da den var oversmurt af frisk Fuglegødning, som er slibrig. Der skulde kun et uoverlagt Skridt til for at styrte i Dybet. Hertil kom, at »Hylden« var saa lav, at han kun paa enkelte Steder kunde staa oprejst.

Men hvilken Rigdom! Æg ved Æg i Titusindvis, Fugl ved Fugl, og de var slet ikke bange, gloede kun forbavsede paa denne sære Skabning, som var kommet flyvende midt ned mellem dem. Altsaa til Værket.

Han samlede Æg, og han overlistede den ene Lomvi efter den anden, drejede Halsen om paa dem med et rask Tag; han havde snart en anselig Bunke, saa meget som han kunde føre med sig op.

Nu maatte det være Slut.

Medens han krøb tilbage langs Hylden, samlede han sin Fangst sammen.

Endelig naaede han Stedet, hvor han havde svunget sig ind paa »Hylden«.

Da saa han til sin Skræk, at Linen var gaaet løs. Den hang nu som en tyk, sort Streg mod den klare Luft vel en god Favn udenfor »Hylden«.

Det var, som forlod hver Smule Kraft ham, Benene vilde ikke bære, Sveden brød frem af hver Pore, og Hjertet begyndte at hamre i hans Bryst, saa han ikke kunde faa Luft.

Han lod sig glide ned paa »Hylden«, var ganske fortumlet.

Lidt efter mærkede han, at Graaden vilde frem. Han begyndte at hulke. Men saa tog han sig sammen: Nej, græde vilde han ikke. Kun de fejge græder — han maatte være rolig og tænke sig om.

Hvad vilde nu ske?

Foreløbigt vilde Linen hænge stille. Kammeraterne havde nok set, at han var ved at svinge sig ind. De

Med Øjnene skarpt hæftede paa Linen og hver Muskel spændt sprang han — sprang ud i Luften med Himlen over sig og Havet tusinde Fod under sig.

forstod, at han arbejdede inde i Bjerget uden Line, og var forsigtige for ikke at faa denne løs, idet de naturligvis vidste, at den var gjort fast om et eller andet. Men naar en Tid var gaaet, vilde de blive bange for ham og løbe hjem for at berette, hvad der var sket — og hvad saa?

Saa vilde Folk vel tage en Baad og ro udenom Øen for at se efter ham. Men nu var det ud paa Eftermiddagen. Inden Kammeraterne kom hjem, og Baaden naaede frem, var det vel allerede mørkt, og han maatte sidde her paa den smalle Hylde hele Natten. Tænk, om han faldt i Søvn. Ja, saa var han vis paa at styrte i Havet. Eller der blev Blæst. — Han gennemgik alle Muligheder. Eet var sikkert: dersom han slap hjem en Gang igen, saa var hans Berømmelse forbi — en Fuglefænger, som kunde lade sin Line slippe fra sig — —. Men han kom vel aldrig hjem mere.

Den Tanke bragte Taarerne frem i hans Øjne. Han tænkte paa sin Moder. Stakkels Moder! Aa, hvad vilde han nu ikke give for at kunne sidde hos hende paa Bænken ved Arneilden og føle hendes Haand klappe hans.

Han tænkte ogsaa paa sin Fader — aldrig før havde han forstaaet, hvilken stovt og dejlig Fader han havde — og Søskende og Kammerater — —.

Han kunde ikke holde Taarerne tilbage, hvor megen Umage han end gjorde sig, sad og saa ind i den synkende Sol, som kastede sit Guld over Havet, sad og tænkte paa, hvor det var dejligt at leve.

Og stadig hang den sorte Streg der.

Da slog den Tanke pludselig ned i ham, at han jo kunde springe ud i Luften og maaske gribe Linen. Den vilde da komme i Sving, og maaske kunde han atter svinge sig ind paa »Hylden«, faa gjort sig fast i Baandene og endda redde sin Fangst.

Ja, men det var et frygteligt Dødsspring!

Kunde han i det hele taget springe saa langt? Og selv om han kunde, vilde det saa lykkes at faa saa godt Tag i Linen, at han kunde holde fast.

Springe en Favn ud i Luften mere end tusinde Fod oppe — springe mod en løst hængende Line! Det løb ham koldt ned ad Ryggen.

Det rimeligste var vel, at han styrtede ned — — og alligevel! Om det lykkedes — —.

Han sad en lille Tid og overvejede.

Saa tog han sin Beslutning.

Han foldede sine Hænder og bad sit Fadervor, saa stillede han sig op saa langt inde, han kunde komme og samle alle sine Kræfter. Han havde nøje aftørret det Sted, hvorfra han vilde springe, nu tog han Pusten dybt:

»I Guds Navn da!« hviskede han, og med Øjnene skarpt heftede paa Linen og hver Muskel spændt sprang han — sprang ud i Luften med Himlen over sig og Havet tusinde Fod under sig.

Han følte, hvorledes han slog mod Linen, han greb for sig, fik fat, gled et lille Stykke, men saa greb Hænderne, og Benene klamrede sig fast ganske uvilkaarligt —. Aa, han havde naaet det!

Nogle Sekunder maatte han samle sig, saa blev han

klar over, at han straks maatte benytte det Sving, Linen var sat i. Han klemte Benene sammen om det tykke Tov, lænede sig langt tilbage og begyndte at gynge frem og tilbage, indtil hans Fødder kunde naa Klippen; saa spændte han rigtig i, fik et godt Sving ud i Luften og førtes saa af sin Luftgynge ind paa det samme Sted, hvorfra han nys var sprunget.

Denne Gang slap han ikke Linen.

Men han maatte sidde vel et helt Kvarter, inden han igen kom til Kræfter.

Da Hjertet atter var roligt, samlede han sin Fangst, bandt den og sig selv fast til Linen og lod sig saa glide ud fra »Hylden«.

Lidt efter begyndte de at hale deroppe.

Det gik smaat.

Til Tider var det næsten, som standsede det hele; men endelig naaede han Bjergets Kant og kunde møjsommelig kravle ind paa det grønne Græs.

Der sad han. Han var pludselig blevet saa mat, at han knap kunde røre et Lem; den store Spænding havde taget alle hans Kræfter.

Det var ikke stort bedre bevendt med hans Kammerater, de laa omkring paa Græsset, kun en enkelt sad op; men ikke en eneste kom hen til ham.

Sagen var den, at da de skulde til at hive ham op, opdagede de, at de havde overvurderet deres Kræfter. De havde ikke tænkt paa, hvor tung de mange Favne Line var. De havde slidt og stridt, de havde lagt hver Smule Kræfter, de ejede, i Arbejdet, en af dem havde taget saadan fat, at Blodet stod ham ud af Næsen, en anden havde slidt Huden af sine Hænder; det var ikke sært, at de nu laa som slagtede Faar; men de havde holdt ud, Joen sad midt mellem dem.

Da de havde hvilet en Tid, fortalte han dem sit Eventyr, og havde han ikke staaet højt for dem før, saa gjorde han det nu; thi hver Dreng i Flokken sad vel og prøvede sig selv, om han turde gøre sligt Spring.

Klint'en blandt Aveden

Engelsk Kostskole-Historie af

P. G. WODEHOUSE

Paa Dansk ved CARL CHRISTENSEN

Illustreret af POUL BECH

Fred. Det var blot kedeligt, der ikke var en trofast Ven til Stede for at se ham nyde den. Naar det drejer sig om Skoledrenge, skal der egentlig helst *to* til at ryge, hvis det skal være helt rigtigt. Den ene skal ryge, den anden skal staa ved Siden af og sige med modvillig Beundring: »Du er vel nok skrap!« Han kunde have ønsket, at f. Eks. Robinson hjemme fra Skolen ogsaa havde været til Stede. Men Robinson var optaget andet Sted. Han skulde være til Stede ved Navneopraabet for at svare til sit Navn — og til Klints!

Derfor sad Klint alene paa sit Gærde og tænkte over Livet, mens han drømmende suttede paa sin Cigaret. Han gratulerede sig selv til ikke alene at have valgt det rette Sted, men ogsaa det rette Tidspunkt. Der var Fodboldkamp i Dag, Skolen mod Byen, og alle de Lærere, som ikke spillede Golf, vilde være paa Fodboldbanen.

Det syntes for Klint, som intet kunde skade ham. Men Nemesis kom luskende om Hjørnet, personificeret — ogsaa ret solidt personificeret — i en vis Sergeant Collard, Skolens nidkære Pedel.

Det Gærde, Klint sad paa, havde kun een Fejl. Det laa en lille Smule tilbage fra Vejen, saa han ikke kunde se Fodgængere, før de var lige inde paa Livet af ham. Der var ogsaa en bred Strimmel Græs mellem Gærdet og Vejen. Og endvidere havde Pedellen ømme Fødder. Han var paa Vej til Borlock Jernbanestation og gik derfor ikke paa Vejen, men paa Græsrabatten. Som Følge heraf var hans Fodtrin lydløse, og det havde det Resultat — nu kommer Point'en — at da han fik Gærdet i Sigte, var baade Gærdet og Klint og Cigaretten i den nøjeste Forbindelse med hinanden. Klint var netop i Færd med at slippe en stor Røgsky ud af Munden.

Klint gjorde, hvad han kunde. Han smed Cigaretten langt ind i Marken og saa paa Pedellen med et uskyldigt, fornøjet Udtryk som en, der uventet møder en Ven i det fremmede.

»Dejlige Eftermiddag!« sagde han. »Hvor er Solen dog vidunderlig!«

Det var omkring Klokken fire en smuk Eftermiddag i April. Solen skinnede klart, Fuglene sang, og vilde Kaniner vimsede frem og tilbage i Græsset. Saa at sige alting var saare godt. Paa et Sted, en Mils Vej fra Sedleigh-Skolen, i Retning mod Borlock, var det sceniske Arrangement særligt fint. Solen skinnede tilsyneladende særligt klart, og der var særlig mange Fugle, der sang, og Kaninerne, der vimsede rundt, gjorde det paa en særlig livlig Maade. Det var et Sted, hvor alt var Idyl, og hvor der ikke var andet end netop Mennesker, der kunde forstyrre det gode Indtryk.

Menneskene blev repræsenteret af den unge Hr. J. W. Klint fra Outwoods »Hus«. Han sad paa et Sten-gærde, nød Solen, lyttede til Fuglene, kiggede paa Kaninerne og — dette sidste var han mest optaget af — røg! Han var ikke kommet til dette yndige Sted, bare fordi det var yndigt. Han var kommet, fordi det var ensomt. Netop her paa dette Sted, en Mils Vej fra Skolen, kunde en Mand nyde sin Eftermiddagscigaret i

Pedellen saa bistert paa ham.

»Og Fuglene!« sagde Klint.

»Øhm — æh — hør, De unge Abekat!« sagde Pedellen omsider.

»Og Kaninerne!« sagde Klint.

Pedellen vedblev at stirre paa ham med et sfinxagtigt Blik.

Tilfældigvis var Klint alt andet end en af hans Favoriter. Derfor var det egentlig ikke med Smerte, at han gjorde sig klart, at Pligten bød ham at melde til Mr. Outwood, at han havde opdaget, at Klint sad og røg paa et Stengærde en Mils Vej fra Skolen i Retning mod Borlock. Snarere var det med en vis Fornøjelse.

»Øh — øh — øh, ja. Ryger? — Hvad?«

Klint stirrede.

»Ryger?« raabte han. »Mig?«

»Ryger, ja! Stik mod Skolens Reglement, som De udmærket godt kender. Saadan en lille Abekat!«

»Hvor er De egentlig sød,« sagde Klint.

»Jeg vil meget nødig være i Deres Sted, naar jeg fortæller Mr. Outwood, at De sidder her og ryger lige stik mod Skolens Reglement.«

»Vil De sige *det* til ham?«

»Ja, det vil jeg sige til ham.«

»Kan De bevise det?«

»Bevise! Har jeg ikke lige grebet Dem paa fersk Gerning?«

»Grebet *mig* paa fersk Gerning?« sagde Klint forbavset. »Hvis De gjorde det, hvorfor kan De saa ikke se mig ryge nu? Stik den!« stønnede han. »Den er virkelig for tyk. Jeg sidder her milevidt fra Skolen, bare for at slippe væk fra Dem og faa lidt Fred, og saa vil jeg være et evigt Skarn, om De minsandten ikke følger efter mig. Og ikke alene det, men De anklager mig — uden Skygge af Bevis iøvrigt — for at ryge. Det kalder jeg brutalt gjort over for en Ven.«

»Jeg kan se, De har smidt Cigaretten bort. Den ligger bag ved Dem.«

»Og saa er det Deres Mening at sige,« raabte Klint op, »at bare fordi jeg ved et rent Slumpetræf tilfældigvis kommer til at sidde paa et Stengærde et Par Meter fra en Cigaretstump, som kan have ligget der, ingen ved hvor længe —«

»Naa, saa det har den? Hvorfor er der saa Fyr paa den endnu?«

Klint saa sig tilbage. Der var virkelig en tynd Røgstribe, som i Spiraler snoede sig op fra Græsset.

»Hvad kalder De saa det der, hvad?« spurgte Pedellen og pegede.

Klint undersøgte Røgstriben meget omhyggeligt.

»For mig at se til,« sagde han, »saa ligner det en Præriebrand. Den er muligvis opstaaet ved Selvantændelse paa Grund af det varme Vejr.«

»Hæ!« sagde Pedellen. »For mig at se til, saa ligner det en Cigaretstump, som en lille Abekat har smidt fra sig, fordi han blev grebet paa fersk Gerning i Færd med at ryge den.«

»For at være helt ærlig,« sagde Klint skødesløst, »saa kan jeg godt huske det nu. Ja, det er en Cigaret. Der var en Mand, der standsede her for at spørge, hvad

Klokken var. Og nu kan jeg godt huske, han smed sin Cigaret. Saadan er det altsaa gaet til. Kan De nu ikke se, hvor dumt det er saadan hovedkulds at vikle sig ind i en Række forkerte Slutninger, hvad, Pedel?«

»Nej.«

»For Resten, Pedel,« sagde Klint endvidere, »saa har jeg i flere Dage tænkt paa at købe nogle Bolcher til Deres lille Søn, Ernie. Hvis De nu selv fik disse her og — —«

Han rodede i Lommen.

Pedellen snøftede ubarmhjertigt.

»Forsøg paa Bestikkelse,« buldrede han, »hvilket gør Forbrydelsen endnu større. De kan stole paa, at Mr. Outwood skal faa *det* at høre ogsaa.«

Klint opgav. »Aah, skrup af!« sagde han ærgerligt, »De er en Plet paa Landskabet.«

I et Par Minutter efter, at Pedellen var trasket af Sted igen, blev Klint siddende paa Gærdet og funderede. Straffen for Rygning vilde blive enten »at skrive Linjer« i et uhyggeligt stort Antal eller Stuearrest tre eller fire halve Fridage. Ingen af disse Faconer interesserede ham. Han havde i Virkeligheden temmelig meget imod begge Dele.

Han kravlede ned fra Diget og begyndte at gaa tilbage mod Skolen. Livet var nu nærmest mørkegraat. Solen skinnede stadig, Fuglene sang stadig, og Kaninerne vimsede stadig rundt i Græsset, men Klint saa ikke noget af alt dette. Han var fordybet i mørke Tanker.

Han fortsatte med de mørke Tanker et Par Minutter. Og tre Minutter. Ja, helt indtil fem Minutter. Saa hørte han pludselig en summende Lyd.

Først mindede det om en Bi eller snarere en Hveps. Saa kom det nærmere, og Klint kunde høre, hvad det var: Støjen fra en kraftig Bilmotor.

Hans første Tanke var kun den ganske simple at komme af Vejen. Han kom af Vejen, og næsten i samme Øjeblik susede Vognen forbi, en rød Vogn med kun Føreren i.

Klint saa den forsvinde hen ad Vejen og fortsatte sin Vandring, da han saa Vognen sagte Farten, standse og begynde at bakke hen til ham igen. Et Par Minutter efter var Bilisten kommet indenfor Hørevidde og raabte efter Klint:

»Hør, De der!«

»Javel!« raabte Klint.

Vognen kørte op paa Siden af ham, og Føreren lænede sig ud.

»Hør,« sagde han, »kan De vise mig Vejen til Limpstone?«

»Ja, saa kører De i den forkerte Retning,« sagde Klint, »De kører nemlig bort fra Limpstone.«

Bilisten kom med nogle ikke ligefrem rosende Bemærkninger om Intelligensen hos Egnens Indbyggere. »For et Kvarter siden var der en gammel Fortidslevning, der fortalte mig, at dette var rigtigt.«

»Nej, De skulde have drejet ved Vejsvinget, hvor der staar en Vejviser til Sedleigh; men . . . !«

Han gik lige pludselig i Staa. En Idé var kommet dumpende ned til ham.

»Jamen, hør,« tilføjede han ivrigt, »mon De ikke kunde — jeg mener altsaa — hvis jeg kunde faa Lov at sidde op i Vognen — jeg kunde vise Dem Vejen. Jeg skal til Sedleigh, og derfra gaar Vejen lige ud til Limpstone!«

»Hop ind,« sagde Føreren kort, »Du er lige den Mand, jeg har ventet efter at møde.«

»I lige Maade!« tænkte Klint og hoppede ind.

Vognen gled videre.

»Hvordan er Vejen herfra?« sagde Motormanden, da de drejede om Hjørnet.

»Rigtig god.«

»Saa sæt dig godt fast. Saa gi'r vi den Gas! Jeg er allerede forsinket en Del.«

Han traadte Speederen i Bund, og de næste faa Minutter var næsten for opmuntrende for Klints skumle Planer. Af og til rørte Vognen virkelig ved Vejen, men det meste af Tiden syntes den at svæve gennem Luften som en Flyvemaskine. Engang imellem tog den et Sviifig snurrende paa Kanten af det ene Hjul. Klint tabte Vejret omtrent med det samme. Han maatte holde fast paa Huen med den ene Haand for ikke at miste den ogsaa. Og det var med en Følelse af taknemlig Befrielse, han øjnede Skolens Bygninger, der tilsyneladende fløj ham i Møde baaret paa usynlige Vinger.

»Hej!« brølede han ind i Sidemandens Øre, »Stop!« Vognen sagtnede gradvis Farten.

»Dette her er Sedleigh,« sagde Klint. »Vil De sætte mig af her? Og mange Tak for Turen! Nu fortsætter De bare ligeud, til De kommer til Hovedvejen til London, dér drejer De til højre efter Limpstone.«

»Tak,« sagde Bilisten kort, »og Farvel!«

»Farvel!«

Da Klint nærmede sig Skolens Grund, kunde han høre nogle dumpe Brøl, der stadig gentog sig. Det lød noget i Retning af en Dinosaur i den frygteligste Pine. Det var Skolen, som opmuntrede sine elleve Kæmper i Slaget mod Byen. Netop som Klint passerede Porten, tog det voldsomt til i Styrke og døde saa hen i en rasende Klappen. Klint vidste nøjagtigt, hvad det betød. En eller anden havde scoret et Maal til Skolen.

Han blandede sig i Mængden udenfor Banen og fandt Robinson.

»Days!« sagde Robinson, »er du kommet hjem?«

»Hurtig, sig mig alt, hvad der er sket,« sagde Klint, »hvem scorede nu?«

»Hammond. Knippelfint Opløb. Halede Bolden ud af

en Klump paa vores Banehalvdel og trak den lige igennem. Back'en var nær ved at hapse ham, men han svippede forbi . . .«

Klints Læber bevægede sig. Hans Ansigtsudtryk bar Præg af den højeste Koncentration.

»Hammond — vores Banehalvdel — Back'en — svippe forbi —,« mumlede han. »Er det det eneste Maal?«

»Indtil nu, ja.«

»Ellers sket noget?«

»Byen var lige ved at slumpe igennem ved et Angreb af Forwardskæden de første fem Minutter. Den store, rødhaarede Fyr dér ledede det.«

»Hvem har lavet noget for os?«

»Hammond har været topfin helt igennem. Hassall var lige ved at faa Kuglen sat ind . . .«

»Er der nogen af Forwards, der har lavet noget?«

»Williams har haft nogle vældige Angreb.«

»Tak.«

Et Par Minutter efter blev der blæst af, og Skolen havde vundet med 1—0. Klint sluttede sig til Skaren, der bevægede sig henimod Bygningerne. Hans Øjne vandrede stirrende hid og did. Endelig opdagede han den, han søgte, Mr. Downing.

Han vred sig om paa Siden af ham.

»Vældig fin Kamp, Sir,« sagde han.

Mr. Downing var i indladende Humør. Skolen havde vundet mod et stærkere Hold, og det afgørende Maal var blevet skudt af et Medlem af hans eget »Hus«. Han saa velvilligt paa Klint.

»Glimrende, Klint, glimrende,« sagde han. »Holdet spillede godt og kvikt fra først til sidst.«

»Og Hammond havde et fint Opløb, Sir.«

»Meget fint. Ligefrem brillant.«

Klint dykkede ned i sin Erindrings Kister og trak Hassall frem.

»Og det Skud, Hassall leverede, da han var lige ved at faa Bolden ind, det var godt klaret, synes De ikke, Sir?«

»Absolut meget pænt. Der var ikke andet at gøre, og det var jo ogsaa lige ved at gaa.«

»Det var i det hele taget en vældig god Kamp,« sagde Klint. »Jeg troede ellers, det var gaaet galt i de første fem Minutter, da han den rødhaarede Forward lavede det Angreb.«

Mr. Downing indrømmede, at det havde været lige oppe over den Gang, og efter at Klint saadan rent i Forbigaaende havde nævnt Williams' gode Arbejde, gik han hen til sit eget »Hus«.

Lige før Te blev han, som han ventede, kaldt til Mr. Outwoods Værelse. Den tilstedeværende Forsam-

ling var ikke stor i Antal. Pedellen sad der med et bistert og imponerende Ansigtstryk, men ellers var der ingen Repræsentanter for Sedleighs fremragende Indbyggere.

Mr. Outwood, der var mild og rolig og ivrig Arkæolog, saa paa Klint over sine Lorgnetter. Han saa ud til at føle sig lidt daarligt tilpas.

»Klint, —« sagde han.

»Javel!« sagde Klint.

»Hm — æh —«

»Ja, Sir?«

»Maaske,« sagde Mr. Outwood, »vilde det være bedre, om De fortalte Deres Historie igen, Sergeant.«

»Øh — øh — øh, ja, Sir,« svarede den gamle Krigsmand og gæve Pedel indsmigrende, »lige paa Minuttet, Sir.«

Han gik videre med at berette, hvorledes han altsaa havde fundet Klint siddende paa et Stengærde og rygende paa en Cigaret.

»I det mindste,« sluttede Pedellen, »saa smed han Cigaretstumpen fra sig lige i det Øjeblik, han saa mig. Saadan en lille Abekat! Men jeg opdagede ham altsaa, Sir. Lige præcist.«

Klints Ansigt var under alt dette en Studie i saaret Forbavselse.

»Jeg tror, Pedellen maa have taget fejl, Sir,« sagde han med Følelse, »Rygning er jo imod Skolens Reglement, og det er jo ovenikøbet skadeligt.«

»Taget fejl?« buldrede Pedellen, »mig? Nej, hør! Jeg saa Dem jo med mine egne Øjne. Ja, og jeg snakkede med Dem ogsaa.«

»Snakkede med mig?«

»Ja, snakkede med Dem, De Abekat!«

»Hvornaar var det?«

»Ja, hvornaar var det?« afbrød Mr. Outwood, »det er meget vigtigt. Jeg saa en Dreng, som jeg meget bestemt mener, var Klint, lige efter Fodboldkampens Afslutning, skønt jeg den Gang jo ikke havde særlig Anledning til at fæste mig ved det. Det maa have været lige efter fire.«

»Og heldigvis, Sir,« sagde Klint blidt, »saa traf jeg Mr. Downing lige efter Kampen. De kan selv spørge Mr. Downing, hvis De synes, Sir. Og nu, da jeg kom-

mer til at tænke paa det, saa kan jeg ogsaa godt huske, at vi talte om, hvordan Byen var lige ved at faa Maal inden de første fem Minutter var gaaet.«

»De første fem Minutter!« raabte Pedellen. »Øh — øh — øh, De modbydelige lille Abekat. Jeg saa Dem med mine egne Øjne paa det Gærde præcis Klokken fire. Jeg saa netop paa mit Ur dengang!«

Mr. Outwood var kendelig forvirret.

»Havde De ikke Solstik, engang da De tjente i Indien, Sergeant?« spurgte Klint med venlig Interesse. »Jeg synes, jeg kan huske noget om det. De har vist fortalt det til nogle af os engang ved en eller anden Lejlighed.«

»Æh — Joeh, jeg havde Solstik,« indrømmede Sergeanten. »Men det havde jeg ikke i Eftermiddags, da jeg saa Dem sidde paa det Gærde og ryge!« snærrede han.

Klint saa bebrejdende paa Mr. Outwood. Husforstanderen begyndte paa sin moderlige Maade at snakke Fornuft med den ophidsede Veteran.

»Jamen, hør nu, Sergeant. Jeg tror —, jo, det maa være rigtigt. Ja, De forstaar nok, hvad jeg mener. Det Gærde, De taler om, ligger lige ved Borlock. Den Landsby ligger lige en Mil fra Skolen. Jeg ved det af personlig Erfaring. Der er en Kirke dernede, der stammer fra før den normanniske Periode. Jeg har tit cyklet derned —«

»Naturligvis, hvis jeg havde været der og havde haft min Cykle, Sir,« sagde Klint som en, der saa vidt muligt vil være rimelig, »saa kunde jeg have naaet tilbage og set Slutningen af Kampen, men min Cykle er til Reparation. Den Fyr, De saa, Sergeant, havde han maaske en Cykle?«

»Jeg saa ingen Cykle.«

»Jamen, saa tror jeg, De maa indrømme, Sergeant,« sagde Mr. Outwood indsmigrende og fredsommeligt, »at hele Sagen maa være en Misforstaaelse. Virkningerne af Solstik kan virkelig godt vise sig senere hen i Livet, tror jeg, og — —«

»Jeg saa ham paa det Gærde, og han røg,« fastholdt Manden med Synerne.

»De tror, De gjorde det,« sagde Mr. Outwood, »maaske tænkte De netop paa Klint i det Øjeblik —?«

Her er han igen:

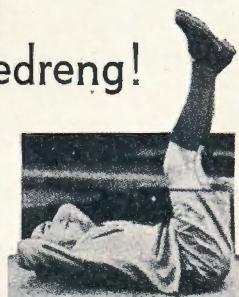
snart 81 Aar

og still
going
strong!

En rask, gammel
Kostskoledreng!

Verdensspejderchefen foretager hver eneste Morgen 12 forskellige Motionsøvelser. Her ses nogle af dem. Er du lige saa energisk?

»Han tænker altid paa mig, Sir,« sagde Klint med et hengivent Blik paa den svedende Krigsmand.

»Det maa være saadan, det er gaaet til altsammen,« fastslog Mr. Outwood mildt. »De kan jo nok forstaa, Sergeant, at Klint umuligt kan have tilbagelagt den Strækning til Fods paa den Tid, saa —«

Han blev afbrudt af en Banken paa Døren. En af Pigerne traadte ind.

»Jeg vil gerne have Lov at tale med Dem et Øjeblik, Sir!«

»Javist, Jane. Undskyld mig lige et Par Minutter.«

Han gik med udenfor. Man hørte en mumlende Samtale i Gangen. I Pausen saa Pedellen og Klint paa hinanden i dyb Tavshed. Pedellen med et forstenet Medusa-udtryk og Klint med lys og munter Venlighed. Nu kom Mr. Outwood tilbage.

»Javist, Jane,« sagde han tilbage over Skulderen. »Vis ham bare herind.«

Klint spekulerede paa, hvem »han« kunde være, da man udefra hørte solide Fodtrin. Ind i Værelset kom trampende en Politibetjent.

»Naa, Betjent,« sagde Mr. Outwood, »hvad kan jeg saa gøre for Dem?«

Betjenten rømmede sig: »Ja, ser De, Sir, det forholder sig altsaa saaledes . . .«

Han stirrede stift og absolut udtryksløst paa et Kobberstik, der hang over Kaminhylden og begyndte at tale i noget, der øjensynligt var den Tone, han anvendte, naar han afgav Vidneforklaring i Retten.

»Om Eftermiddagen, den syvogtyvende . . . jeg mener i Eftermiddag Klokken fire—nul—fem var jeg altsaa paa Vejen mellem Borlock og Sedleigh, da jeg hørte en mærkelig Lyd, og rundt om Hjørnet kom der farende en Motorbil . . .«

»Hvad for noget, Betjent?«

»Æh . . . et Motorkøretøj, Deres Vel . . . Sir. En rød en, Sir, som overskred Kørehastigheden med mindst

70 km i Timen. Ja, altsaa . . .« Han forlod pludselig den officielle Rapporttone og fortsatte i en mere menneskelig Toneart: »Hvis jeg ikke havde set den lige i sidste Øjeblik, saa havde den altsaa kørt mig ned. I Smadder, altsaa. Den var væk saa hurtigt, og jeg fik saadan et Chock, altsaa, at det var umuligt for mig at faa hans Nummer. Det eneste, jeg saa, var, at der sad en ung Herre i Vognen ved Siden af Sjaføren med en rød- og blaastribet Hue. Og da jeg altsaa har undersøgt Sagen, har jeg bragt i Erfaring, at de unge Herrer i Deres Hus gaar med rød- og blaastribede Huer, Sir.«

»Ja, ja. Det er rigtigt nok, Betjent.«

»Og . . . jamen . . .« sagde Betjenten, som nu for første Gang fik Øje paa Klint. »Det var netop de samme Farver, som den der unge Herre har i sit Slips. Og . . . og sparke mig, om jeg ikke tror, det lige netop er den unge Herre dér!«

Han saa paa Klint. Mr. Outwood saa paa Klint. Pedellen saa paa Klint. Klint saa paa Gulvtæppet.

Stilheden blev afbrudt af den gæve Krigsmand. Det lød som en Triumfhymne.

»Solstik! Øh — øh — øh —. Solstik! Hæ . . . saadan en lille Abekat . . .«

(Copyright Boys Life).

Den blodrøde Edderkop

af P. BANGSGAARD

Det var lige i Højsommertiden, da en vedholdende Hedebløge gik over Landet. Paa udsatte Steder sved den brændende Sol Træernes Blade, saa de visnede, og naar Blæsten tog fat, faldt de til Jorden som paa en Frostdag om Efteraaret.

I Haven modnedes Jordbærrene før Tiden til lige stor Glæde for Børnene og Solsorterne. Løgenes grønne Stængler blev gule i Toppen, og Ærterne fik en større Invasion af Viklere, smaa møllignende Sommerfugle, hvis gulhvide Larver aad sig ind til de hyggelige Madsteder i Bælgenes Skjul.

Hen over den ophedede Jord krøb en lille Edderkop, og den gjorde, hvad den kunde, for at udrydde Havens mange smaa Fjender. Den var ikke større end Hovedet af en Nipsenaal; men dens pragtfulde, blodrøde Farve gjorde den let kendelig blandt Krybet.

Edderkoppen gled som en levende Bloddraabe hen over Jorden; men skønt dens smaa, korte Ben gik som Trommestikker, kom den kun langsomt frem. Den var paa Jagt i et Gulerodsbed, hvor meget skadeligt Kryb fik dens skarpe Kindbakker at føle. Langsomt krøb den mod Hegnet, hvor der voksede en Brombærbusk. Den fandt Vej op ad en af Plantens piggede Stængler og fortsatte mod en Kvist med grønne Blade. Nogle Øjeblikke kredsede den rundt paa et Blad, sonderede Terrænet med Forbenene og krøb saa ned under dette. Og ikke saa underligt, den tog forsigtigt paa Sagerne, thi under Bladet havde den lagt sine Æg og samlet dem i en Kugle, der var omvunden med det nydeligste blaa Spind.

Bladet var nok ikke det rette Skjulested for Æggene. Dyret havde derfor sat sig i Hovedet, at Bladet skulde flyttes til et mere sikkert Sted, skønt det var temmelig stort og vanskeligt at transportere, og med dette for Øje krøb Edderkoppen nu prøvende om, idet den gjorde store Anstrengelser for at hæve den tunge Byrde; men der er jo Maade med, hvad en saadan lille Fyr kan præstere af fysisk Kraft; den opgav Forsøget og gik straks i Gang med en anden Metode, som viste, at den havde Omløb i Hovedet.

Den krøb ud paa Kanten af Bladet, skrævede over dette som en Sommerfuglelarve og gnavede løs, mens den gik fremad. For hver Omgang svandt en Strimmel, og snart var der ikke mere tilbage af Bladet, end lige tilstrækkeligt til at dække Ægspindet. Den dyrebare Kugle var nu fri, og dens Vægt oversteg ikke Dyrets Kræfter. Kuglen blev fæstet til Kvisten med et Par Traade, og i Bevidstheden

Med Tegninger af GOTFRED MORTENSEN

om, at den nu var sikret, blev den hængende, mens Dyret gik paa Opdagelse for at finde et egnet Sted til Æggens fremtidige Opholdssted.

Men Edderkoppen tog skam ikke til Takke med den første den bedste Lejlighed; der var flere Ting at tage Hensyn til. Æggene skulde skærmes mod Vind og Væde, ikke udsættes for Solens Straaler og skjules for mulige Fjender. Dens røde Skikkelse bevægede sig fra Blad til Blad, op og ned, frem og tilbage, mens den undersøgte hver Plet. Da slog en stor, brummende Humlebi sig ned paa Kvisten, den dirrede under Vægten af den klodsede Fyr, og Edderkoppen fandt det klogest at gøre sig usynlig. Hurtigt fæstede den sit Spind til et Blad, strakte alle Ben ud fra Kroppen og gled som en faldende Bloddraabe mod Jorden.

Et Stykke nede blev den hængende for at afvente, hvad der videre vilde ske; men da Bien summede dybere ind i Brombærbusken, vendte den sig og krøb atter op for at tage fat paa det afbrudte Arbejde. Efter en længere Orientering fandt den et passende Sted til fremtidig Bo. Den ilede til sit Afkom i det blaa Kuglespind, overbed Traadene, der bandt det til Kvisten, og trak det i smaa, kraftige Ryk efter sig. Ustandseligt vældede Traadene frem af dens Bagkrop, mens den førte Kuglen højere til Vejrs fra Blad til Blad.

Efter et umaadeligt Slid og Slæb og et meterlangt Forbrug af Traad fandt den op til det valgte Sted. Omhyggeligt gjorde den det kredsrunde Stykke

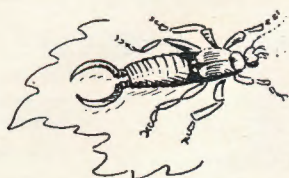

Blad med Kuglen fast til Undersiden af et temmeligt stort, grønt Blad. Inderlig godt fornøjet med Resultatet krøb den om mindst for tyvende Gang og tog den glinsende Klump i Øjesyn.

Just som den beundrende betragtede sit Værk, kom en brun Ørentvist vraltende hen over Kvisten. Det var en frygtelig Fjende, baade for hende selv og Børnene. For at bjærge sit Liv, var hun nødt til at lade de smaa i Stikken, mens hun firede sig ned i Traaden, hun altid havde rede.

Dyreriget består ikke alene af Løver, Elefanter, Bisonokser og Vildsvin. Der findes ogsaa en »lille Verden« med et myldrende Liv, som vi ikke altid har Blikket aabent for, og som de fleste af os kender meget lidt til. Peder Bangsgaard i Ringkøbing er ikke alene en glimrende Iagttagere, men ogsaa en dygtig Fortæller. Og her drager han Tæppet tilside for at vise os et Glimt af denne forunderlige »lille Verden«.

Men hvor var den lille Mor bekymret for sine Børn. Hendes Ben var i uafbrudt Bevægelse. Hun entrede op

og gled atter ned uden at vove sig til Stedet. Imidlertid blev der atter Ro omkring Æggekuglen. Var de kære Smaa ædt af den grumme Røver, og laa kun det slappe Spind, de var

spundet ind i, klæbet til Bladet og gennemvædet af de ulykkeliges vandklare Blod?

Mon det frygtelige Dyr sad ganske stille og gnaskede hele Herligheden i sig, mens hun hang her uden at kunne foretage det mindste til deres Redning? Alle hendes Bevægelser fortalte, hvor bekymret hun var, og saa kunde hun ikke styre sin Utaalmodighed. Hun maatte have Vished og krøb saa sagte op. Ørentvisten var borte; men sad den ikke lurende paa Bagsiden af Bladet? Hun tittede frem over Randen og fandt til sin usigelige Glæde, at Røveren var ude af Syne, og Kuglen sad, hvor hun havde efterladt den. Kærtegnende vandrede hun rundt paa den skinnende Skat og blev enig med sig selv om at sikre den hurtigst muligt.

Bladet stod næsten vandret ud fra Stilken, og naar hun bevægede sig saa stille som muligt, kunde hun virke uforstyrret, og saa tog hun fat.

Hun trak en Traad tværs over Bladet og fæstnede den til Kanten, strammede den og føjede en ny til. Gang paa Gang foretog hun det samme Eksperiment, og Bladet begyndte at reagere for Trykket. Det bøjede sig sammen, dets Rande mødtes og gled ind over hinanden. Ihærdigt fortsatte hun Arbejdet, og lidt efter lidt trak hun det friske, grønne Blad sammen i Kræmmerhusform. Kun et ganske lille Glimt af den lyse, dagtravle Verden kastede et lokkende Lys gennem en lille Aabning ved Spidsen af Bladet. Dette Hul blev ogsaa dækket, og nu var hun lukket inde som i et

Fængsel, men forblev derfor ikke uvirksom eller tænkte paa at opgive det en Gang satte Maal.

I Ugevis spandt det lille Dyr ufortrødent videre. Hun dækkede Muren i Lejligheden med det skønneste Drapperi af blaat Spind, og saa fast og tæt var det, at ikke en

Solstraale kunde trænge gennem Hylsteret. Regn og Rusk fugtede Kræmmerhuset; men de indesluttede mærkede ikke det mindste til Fugtigheden.

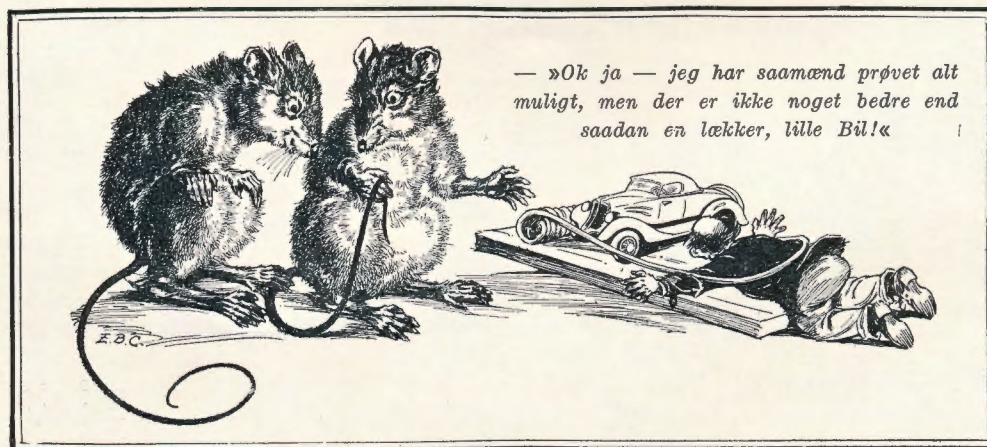
Naar den lille, røde Mor satte sig til Hvile eller vilde sove, elskede hun at sidde paa Æggekuglen eller saa nær denne, at hun kunde være ved Haanden, dersom noget uforudset skulde indtræffe.

Hun blev efterhaanden hurtig træt. Det var Sulten, der plagede og tog hendes Kræfter; thi siden den Dag, hun murede sig inde med sine kære, havde hun hverken smagt vaadt eller tørt. I den første Tid, naar Sulten var ved at tage Overhaand, bevægede hun ustandseligt Kindbakterne og fremkaldte en Vædske, der fugtede en lille Smule. Nu svandt ogsaa denne Læskedrik. Munddelene blev tørre, og hendes før saa stærke Ben blev svage. Hendes smukke, svulmende røde Bagkrop skrumpede ind og tabte Farven. Den slog Buler, blev vissen og gul; men trods hendes Svaghed og Afmagt slæbte hun sig rundt og havde stadigt Kuglen for Øje.

Ikke et eneste Øjeblik under den maanedlange Sultekur tænkte hun paa at bryde ud af Fængslet for at finde noget til Føden. Frivilligt havde hun muret sig inde, og frivilligt ofrede hun sig for at skærme det vordende Afkom, der til næste Sommer skulde formere Slægten. Da Livet begyndte at ebbe ud, spandt hun sig fast til Æggekuglen. Saa kom den Dag, da hun var saa mat og udhungret, at det var hende umuligt at flytte Benene. Da strakte hun de trætte Lemmer, udgød den sidste Kraft i Form af Traad og blev siddende, til Døden løste hende fra alle Pinsler.

Det er Historien om Edderkoppen, der findes i vore Haver ved Sommertid, og den er et smukt Eksempel paa, hvad selv en Edderkoppe-Moder kan ofre for sine Børn.

Fra Dyrenes Verden

FRA OLYMPIA TIL VOGELENZANG

Af Landsretssagfører TAGE CARSTENSEN

International Commissioner for de danske Spejderkorps

Det er ikke nemt i ganske faa Linier at skulle skrive om det karakteristiske ved Jamboreerne. Stoffet er jo overvældende — men lad mig forsøge.

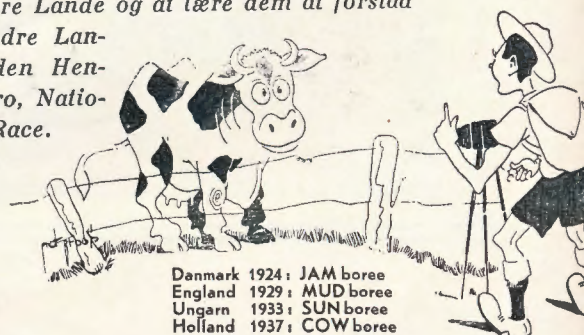
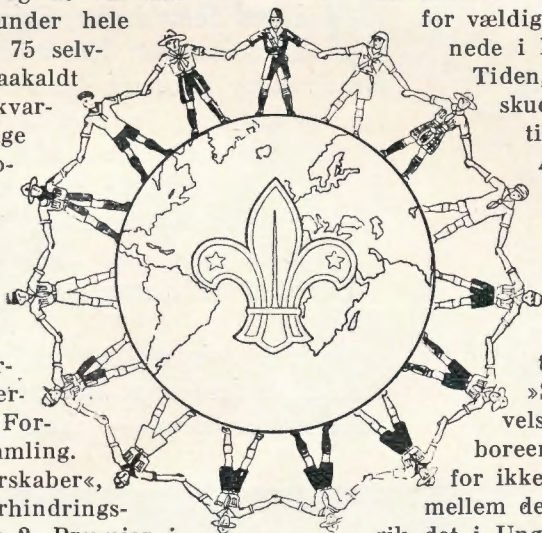
I 1920 — kun 2 Aar efter Verdenskrigens Slutning — afholdtes den første store, internationale Samling af Spejdere i London. Den fik det mærkelige Navn »Jamboree«, der er indiansk og betyder »fredelig Sammenkomst af mange Krigere«. Fra Danmark deltog 50 Mand paa et Konkurrencehold, og de var det engelske Spejderkorps Gæster under hele Jamboreen. Endvidere havde vi 75 selvbetalende Spejdere med paa et saakaldt Studiehold. De 50 Mand var indkvarteret under temmeligt uhyggelige og snavsede Forhold paa store Sovesale i Etablissementet »Olympia« midt inde i London, medens Studieholdene laa i Lejr i Richmond Park. I »Olympia« var samlet ca. 1500 Spejdere fra 23 Nationer, og imellem dem afholdtes der en lang Række Konkurrencer i mange forskellige Spejderidrætter lige fra Tovtrækning og Forhindringsløb til — Frimærkesamling. Vi vandt hele to »Verdensmesterskaber«, nemlig i Tovtrækning og Kærreforhindringsløb, og endvidere fik vi 1. eller 2. Præmier i Hornblæsning, Modelbygning, Kanbygning, Brydning og Frimærkesamling. — Den største Begivenhed var Baden-Powells Kaaring til Verdensspejderchef. Jeg vil aldrig glemme den Jubel, som i mere end 20 Minutter slog sammen om den Mand, som vi alle følte, vi skyldte saa uendelig meget — nemlig en glad Ungdom. Og saa var der Besøget hos den gamle Dronning Alexandra, Lord Mayors straalende Fest — og mange andre Ting.

Den næste Jamboree havde vi selv i 1924 paa Ermelundssletten med ca. 5000 Deltagere fra 33 forskellige Lande. Her blev den Form, der senere er brugt ved alle Jamboreer, fastlagt. Alle boede i Telt, og alle betalte en normal Lejraftgift (London-Jamboreen havde givet et drønende Underskud). Ogsaa denne Jamboree havde en Mængde Konkurrencer, og Verdensmesterskabet i Spejdersport blev vundet af U. S. A. (der havde

trænet maalbevidst i et helt Aar). Danmark deltog ikke selv i Konkurrencerne undtagen i Tovtrækning, — som vi vandt (med Amerika i Finalen). Den 2. Jamboree var præget af straalende Solskin — bortset fra et tropisk Regnskyl under den iøvrigt pragtfulde Opvisning paa Københavns Stadion. Det var saa voldsomt, at det altid vil blive husket. Noget, som Udlændingene heller aldrig glemmer, var Indkvarteringen i private Hjem efter Lejren.

I 1929 afholdtes den 3. Jamboree ved Birkenhead nær Liverpool — med 50,000 Spejdere fra 42 selvstændige Lande foruden fra 31 forskellige Dele af det britiske Verdensrige. Det var et vældigt, altfor vældigt Foretagende, der forøvrigt druknede i Mudder. Det regnede næsten hele Tiden, og de kolossale Mængder af Tilskuere traadte alle Veje og Pladser op til et 25 cm tykt, blødt og stinkende Ælte. Lejren var nemlig lagt paa Lerbund. Der deltog 1300 danske Spejdere, og vor Gymnastikopvisning blev karakteriseret — bl. a. af Baden-Powell — som alle Tidens bedste Spejderopvisning. Iøvrigt var Turen frem og tilbage med vor egen store Dampner »Somersetshire« den bedste Oplevelse. I denne og de følgende Jamboreer undgik man helt Konkurrencer for ikke at skabe nogen som helst Mislyd mellem de deltagende Nationer. I 1933 foregik det i Ungarn ved Gödöllö, hvor vi var ca. 350 Danskere blandt ca. 27,000 Spejdere fra hele Jorden. Efter manges Mening var det den bedste af samtlige 5 Jamboreer. Organisationen var ypperlig, Ungarerne var uhyre hjertelige og gæstfrie, Vejret straalende, Landet skønt, — alt forenede sig om at gøre Jamboreen til en vidunderlig Oplevelse.

Om den sidste Jamboree i Holland med 25,000 Spejdere — og 750 danske Deltagere — er der skrevet saa meget, at jeg vil indskrænke mig til at sige, at den som samtlige foregaaende Jamboreer løste sin fornemste Opgave: at give Spejderne Lejlighed til at stifte Venskaber med Drengene fra andre Lande og at lære dem at forstaa og at respektere andre Landes Ungdom — uden Hensyn til Forskel i Tro, Nationalitet, Klasse og Race.

Danmark 1924: JAM boree
England 1929: MUD boree
Ungarn 1933: SUN boree
Holland 1937: COW boree

Her er hele det danske Jamboree-Hold, 750 glade Gutter. Præcis i Midten ses
Kan du ogsaa finde Kaj og

JAMBOREEN var ypperligt planlagt og vel forberedt i alle Enkeltheder, Lejrpladsen var smuk og næsten ideel i enhver Henseende, Beliggenheden meget nær Banelinje og Landevej i den tættest befolkede Del af Holland og kun faa Minutters Kørsel fra Haarlem var den bedst tænkelige, et helt Slot stod tomt og blev stillet til Hovedkvarterets Disposition — der manglede bare fint Vejr, Tusinder af Spejdere og Titusinder af Gæster for at skabe en enestaaende Sukces.

Det kom altsammen — og det blev en aldeles enestaaende Sukces!

Jeg tror nok, at Gutterne morede sig af Hjertens Lyst, saadan saa det i hvert Fald ud; og Publikum *maa* have syntes godt om Jamboreen — ellers vilde de ikke have mødt frem

i saa enorme Skarer, som de gjorde, Dag efter Dag,

i Tusindvis stod de udenfor og ventede paa, at Portene skulde aabnes, og de sang Jamboreesangen alle Vegne med samme Humør og Begejstring som Spejderne — 600,000 Besøgende var der ialt, det er det største Antal

← SUBCAMP 9: Midt i Billedets højre Side findes Størsteparten af den danske Lejr (nemlig Division B med ca. 500 Spejdere). — Nedenfor ligger Rumænien og Østrig, ovenfor Polen. — Længst til venstre Belgien og Norge.

In
de
De
de
po
fo

Her er hele det danske Jamboree-Hold, 750 glade Gutter. Præcis i Midten ses de to Ledere, Ingeniør Ove Holm fra DDS og Korpssekretær Kolthoff. Kan du ogsaa finde Kaj og Preben og Gunnar og Niels — og maaske dig selv?

JAMBOREEN var ypperligt planlagt og vel forberedt i alle Enkeltheder, Lejrpladsen var smuk og næsten ideel i enhver Henseende, Beliggenheden meget nær Banelinje og Landevej i den tættest befolkede Del af Holland og kun faa Minutters Kørsel fra Haarlem var den bedst tænkelige, et helt Slot stod tomt og blev stillet til Hovedkvarterets Disposition — der manglede bare fint Vejr, Tusinder af Spejdere og Titusinder af Gæster for at skabe en enestaaende Sukces.

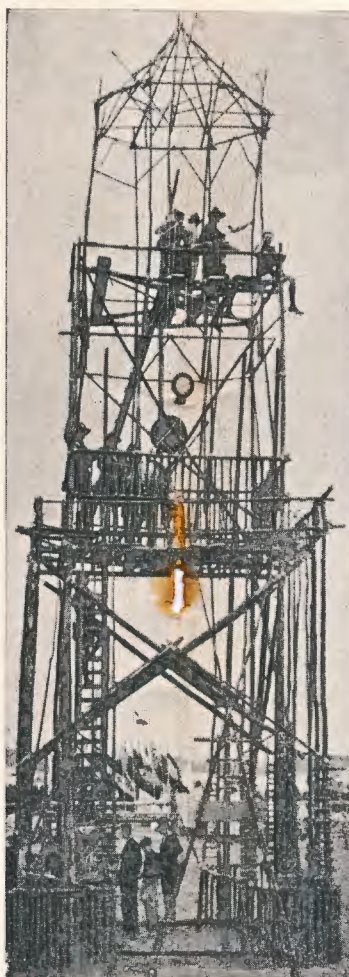
Det kom altsammen — og det *blev* en aldeles enestaaende Sukces!

Jeg tror nok, at Gutterne morede sig af Hjertens Lyst, saadan saa det i hvert Fald ud; og Publikum *maa* have syntes godt om Jamboreen — ellers vilde de ikke have mødt frem

i saa enorme Skarer, som de gjorde, Dag efter Dag, i Tusindvis stod de udenfor og ventede paa, at Portene skulde aabnes, og de sang Jamboreesangen alle Vegne med samme Humør og Begejstring som Spejderne — 600,000 Besøgende var der ialt, det er det største Antal

← SUBCAMP 9: Midt i Billedets højre Side findes Størsteparten af den danske Lejr (nemlig Division B med ca. 500 Spejdere). — Nedenfor ligger Rumænien og Østrig, ovenfor Polen. — Længst til venstre Belgien og Norge.

Indgangen til Utrecht-Spejdersnes Lejr var en Kopi af Domkirketaarnet i Utrecht. Af den Slags originale Indgangs-portaler fandtes der mangfoldige i den store Jamboree.

Tilskuere, vi nogensinde har Hollands Dronning aabnede Jamboreen med en meget interessant og inspirerende Tale. — I den store Lejr endnu engang og overværede Prins Bernhard og Kongen og Dronningen paa den store Arena.

Prins Bernhard mødte op ved Lejren og var uhyre interesseret; — og gik sammen med Prinsesse Juliana med sig til vort Lejrbaal. Deres kongelige Højhed var ogsaa tilstede paa Jorden under hele Forestillingen og var meget træffeligt.

Overalt i den mægtige Lejr var der en høj og fin Kvalitet og langt bedre, end vi har set det. Der var adskillige forskellige Lejrgange, som f. Eks. Mexico, Kina, Java, Venezuela o. s. v., men deres Lejrstandard var paa ingen Maade ringere end de andres. — Opvisningerne paa Arenaen og i Teatret var beundringsværdige og i de fleste Tilfælde særdeles originale og særprægede.

→ SUBCAMP 8: Det allerreste af Billedet indtages af Amerikas store, flotte og imponerende Lejr med de to store Udstillings-Telte i Midten. — I Baggrunden til højre har vi Schweiz, Mexiko, Ægypten, Invalid-Spejdersnes Lejr m. fl.

Ove Holm fra DDS og Korpssekretær Kolthoff Nielsen fra KFUM-Spejderne. Niels — og maaske dig selv?

Tilskuere, vi nogensinde har haft ved en Jamboree. — Hollands Dronning aabnede Jamboreen med en paaskønnende og inspirerende Tale. Senere besøgte Dronningen Lejren endnu engang og overværede en lang Række Opvisninger paa den store Arena.

Prins Bernhard mødte op ved adskillige Lejligheder og var uhyre interesseret; — og ganske uventet bragte han Prinsesse Juliana med sig til vort kæmpemæssige Afslutnings-Lejrbaal. Deres kongelige Højheder sad paa nogle Tæpper paa Jorden under hele Forestillingen og morede sig fortræffeligt.

Overalt i den mægtige Lejr vistest der Lejrspor af en meget fin Kvalitet og langt bedre, end jeg nogensinde tidligere har set det. Der var adskillige nye Lande med for første Gang, som f. Eks. Mexico, Kina, Java, Venezuela o. s. v., men deres Lejrstandard var paa ingen Maade ringere end de andres. — Opvisningerne paa Arenaen og i Teatret var beundringsværdige og i de fleste Tilfælde særdeles originale og særprægede.

→
SUBCAMP 8: Det allermeste af Billedet indtages af Amerikas store, flotte og imponerende Lejr med de to store Udstillings-Telte i Midten. — I Baggrunden til højre har vi Schweiz, Mexico, Ægypten, Invalid-Spejdernes Lejr m. fl.

Men for mig var det allerbedste ved Jamboreen imidlertid den kammeratlige Maade, hvorpaa Drengene blandede sig med hinanden, og det var velgørende at se, hvor fuldstændigt de havde tilegnet sig Forstaaelsen af, at den første og største Hensigt med en Jamboree er at føre Spejdere fra alle Lande, Klasser og Trosbekendelser sammen som gode Venner i et stort, broderligt Fællesskab.

Mon vi ikke maa have Lov til at tro, at hvad der er muligt for 28,000 af den kommende Generation af Mænd slet ikke skulde være umuligt for 28,000,000 — eller flere — hvis de blot har Viljen dertil!

Robert Davenport
Chief Scout

Af Simon Degns Liv og Levned:

DÆRILIUM

Fortælling fra Nordnorge af
EINAR SPANG

Med Illustrationer af
I. MAURITZ-HANSEN

Simon Degn stod paa Dørtrinet udenfor Bredals-skolen og saa ud over Bygden. En frisk Brise strøg ind gennem Dalen. Vandet ude i Fjorden krusedes af Vinden, og Smaabølgerne spillede festligt i Solens klare Straaler. Ovre hos Ole Derheim lyste Vinterrugen grønt over Markerne, og oppe hos Ole paa Volden var de i Gang med Harverne. Aahjo, der var Vaar i Luften nu, rigtig saa fin en Anelse om Sommer. Over hele Merlandsaasen laa der et forunderligt lyst Skær. Det var Løvskovene, der saa smaat var begyndt at røre paa sig. Den var altid den første til at springe ud, men laa jo ogsaa vendt lige mod Syd.

Simons Blik vendte tilbage til Legepladsen foran Skolen, hvor nogle af Børnene hoppede i Paradis og andre var i Gang med en lystig Tagfat. Han lo saa smaat ved sig selv. Foraaret gav sig nok tilkende paa saa mange Maader, aahja. Det var bare mærkeligt, at Halsene kunde holde til alt det Skraaleri. Men saadan var det altid med Ungerne, de blev saa kaade som Føl, naar Vaaren bankede paa. Men Ole og Per saa han ikke noget til. Hvor mon de Karle havde gjort af sig selv? Aahjo, de sprang jo Buk derhenne ved Udhuset. En Lykke var det da, at de snart skulde konfirmeres, saa slap han fri for dem. Ikke saadan at forstaa, at der var noget at sige Fyrene paa, de var saamænd kvikke nok, det manglede det aldeles ikke paa; men de blev alligevel ligesom lidt for store til Skolen nu — det gjorde Karin og Siri forresten ogsaa.

Simon trak Uret op af Vestelommen og studerede det nøje. Jaja, nu var det lige akkurat ved den Tid, at Maren var i Færd med at fodre Grisen derhjemme. Men han, den sølle Stakkel, var nok tvunget til at trækkes med Ungerne lidt endnu. Okkeja! Han halede en Bog op af Trøjelommen og klaskede den nogle Gange mod Haandfladen. — Hallo, Børn, nu faar I komme ind! — skreg han. Men det var som at spille paa Mundharpe i en Orkan. Ikke et af Børnene saa meget som saa til Side, hvor han var. Simon rystede paa Hovedet, traadte over Dørtrinet og ringede med en stor Klokke, som hang paa et Søm indenfor Døren. Han havde netop anskaffet sig den, for at Ungerne ikke skulde kunne undskylde sig med, at de ingenting havde hørt. Klokkens gennemtrængende Klang overdøvede Alverdens Støj. Og det slog ogsaa til denne Gang. Da han havde ringet et Par Gange med Klokken, kom hele Flokken sturtende, de smaa først naturligvis. — Tør Fødderne godt af — formanede han. Ja, for nu, da de var begyndt med at bruge Sko, var der ingen Ende paa alt det Skidt og Møg, de slæbte med sig ind i

Skolestuen. Før i Tiden lod man jo den Slags blive ude i Gangen sammen med Træskoene.

Per og Ole var naturligvis de sidste. Ole var Hest, og Per knejsede stolt paa Ryggen af ham og styrede ham i Ørene. Da Simon igen klaskede Bogen mod Haandfladen og sagde, at de maatte ruppe sig lidt, blev Hesten skræmt, stejlede og var lige ved at stikke af igen. Per maatte opbyde al sin Energi og Snille for at faa den bokset hen til Dørtrinet. — Den er saa bange af sig — sagde han undskyldende.

— Det var ellers noget nyt — svarede Simon bare. Han sjokkede bagefter Gutterne, satte Træskoene fra sig i Gangen og listede paa Strømpfødder ind i Skolestuen. Børnene skramlede lidt rundt og tog omsider Plads omkring det lange Bord, de smaa ved den nederste Ende, de store højere oppe. De var tretten ialt, seks store og syv smaa. Simon Degn missede lidt rundt og fik Smaakraene sat igang med at skrive Bogstaver efter Forskrift. Saa slog han sig ned ved Bordets øverste Ende og fandt en Geografi frem. — Naa — sagde han, da han havde faaet Brillerne anbragt paa Næsen og havde kigget lidt i Bogen — kan I saa sige mig, hvad vi kom til sidst?

— Til England — svarede Karin, der sad øverst paa Pigerens Side.

— Simon nikkede. — Akkurat, ja — akkurat! — Han holdt sig foreløbig til Pigerne, og de var kvikke til at svare. Af og til var de rigtignok lige ved at eksplodere af Latter, for Ole havde trykket en Pen fast i Bordkanten og skød efter den med Papirkugler, og Per var noget saa rystende komisk, naar han gjorde sig skelejet og skød Overlæben

frem som en hel Paraply. Men det gik endda; og Simon fik at vide, at det britiske Rige bestod af England, Skotland og Irland, at Hovedstaden i England hed London, og endnu mere.

Simon var fornøjet. — Det var nogen gæve Piger — sagde han og gned sig i Hænderne. Saa vendte han sig mod Drengene. Kunde Ole monstro fortælle ham, hvad Folk gav sig af med derovre i England?

— Lidt af hvert, og lidt ekstra med Handel og Søfart — svarede Ole.

Simon nikkede og smaalo. Og saa var det Pers Tur. Om han vidste, hvad det var, de havde saa knusende meget af i England, at de var nødt til at sende noget af det ud til andre Lande — ogsaa her op til Norge?

Per rynkede Brynene og spekulerede. — Dærilium — sagde han saa.

Simon saa paa ham med Undren. — Dærilium! Hvad er det for noget?

Hvad Dærilium var for noget! Jo, det kunde Per da sagtens forklare; det gik som Kæpper i Hjul. Da han havde været ude ved Kysten i Fjor, var Sivert Svartemoen, som fiskede sammen med en Engelskmand i Svartåna, kommet rendende ind paa Toften og raabt: — Nu maa I komme og hjælpe os, for nu har Engelskmanden faaet Dærilium igen! — Og bagefter havde Per hørt, at den Engelskmand var kommet med Dærilium fra England, og at de havde adskillige af den Slags derovre.

Simon Degn lo, saa Taarerne trillede ned ad Kinderne. Han maatte skubbe Stolen tilbage og have Knæene trukket frem under Bordet for at have noget at klaske Næverne ned i. Ungerne lo med af fuld Hals, baade de smaa og de store. Kun Per var gravalvorlig. Han blev strammere og strammere i Masken. Var der nogen Mening i at tage saadan paa Vej, var det maaske ikke Alvor da?

Saa tog Simon Degn sig sammen. Han forklarede Børnene, at Sivert Svartemoen kun var daarligt begavet, og at han havde sagt Dærilium i Stedet for Dælirium, samt at Dælirium var en slemme Sygdom, som Folk fik, naar de misbrugte Guds Gaver og fyldte sig med Brændevin i Stedet for at bruge det som Medicin, som jo var Meningen med det.

Per og Ole hørte paa Forklaringen med største Interesse. Se, se — naa, det var saadan, det forholdt sig? Det var saadan, det skulde forstaas?

Der hørtes en Lyd ude i Gangen. Det lød, som om nogen rumsterede rundt med Simon Degns Træsko. Saa gav det sig til at gnide og skrubbe

mod Døren som af en Skurebørste under Hovedrengøringen. Døren havde nemt ved at give efter. Pludselig gik den op, og ind over Dørtrinnet trimlede der en halvvoxen Gris. Det var en langstrakt Krabat med sorte Pletter og spids Tryne. Fastspigret paa en Hjørnetand bar den en af Simon Degns Træsko. Med nogle ængstelige, smaa Grynt kom den paa Benene igen og blev staaende og gloede dumt.

Simon Degn var skam ogsaa kommet paa Benene. — Det kunde næsten se ud, som om Maren havde sluppet Unggrisen løs — mumlede han arrigt. — Den er værre end en Aal til at smutte ud, naar der gøres rent ved den, det Svinebæst.

Unggrisen saa ikke ud til at sætte særlig Pris paa hverken Pigerne eller Drengene eller Simon Degn. Den gjorde helt omkring, viftede med Proptrækkerhalen og kantede sig ud i Gangen igen, stadigvæk med Træskoens dinglende paa Hjørnetanden.

Simon gav Per og Ole et lille Vink. — I maa hjælpe mig med at faa den i Hus — hviskede han.

Per og Ole lod sig ikke bede to Gange. De styrtede løs mod Døren med nogle Indianerhyl, som Grisen besvarede af bedste Evne, mens den strøg ud i det fri. Simon humpede bagefter med en Træsko og en Strømpefod — Halløj, Karle! — skreg han — den skal tages med List, ellers faar I aldrig fat paa den!

Men Gutterne var allerede langt udenfor Hørevidde. I Stedet for at dreje op ad Tværvejen til Bredalshuset, hvor Simon boede, havde Grisen valgt Vejen, der førte ned i Dalen, og strakte nu ud det bedste, den havde lært, med Per og Ole i en passende Afstand bag sig. Pludselig drejede Grisen af til venstre og brasede ind i Ole Derheims Vinterrug. Det var som at styrte sig ind i et bølgende Hav af herlige vaargrønne Farver. Per og Ole maatte jo da følge efter, syntes de. Der blev dog kun Lejlighed til en enkelt Rundtur i Rugmarken, for Ole Derheim kom pludselig springende, saa rød som en kogt Krebs og med Haaret flagrende om Hovedet. — Ud af Ageren med jer! — raabte han og svingede en Ledstolpe vildt i Luften.

Nu havde Simon Degn sin store Chance — men han var rigtignok haabløst hjulbenet og ingenlunde skabt til at indfange Grise.

Grisen smuttede saa igen ud paa Dalvejen og løb tilbage samme Vej, som den var kommet. Drengene efter den. Nu havde Simon Degn sin store Chance. Han var nemlig paa Vej ned ad, og Grisen kom springende imod ham. Men han var rigtignok haabløst hjulbenet og ingenlunde skabt til at indfange Grise. Slog han Hælene sammen, dannede Benene et helt Tøndebaand, det fineste Hjul af Verden. Men han bøjede dog

en lille bitte Smule ned i Knæene og strakte Haanden frem, som om han havde noget godt at byde paa, og han smaa-snakkede ogsaa — gysse, gysse, gysse — sagde han.

Og smænd om det ikke ogsaa saa ud til, at Grisen blev lidt vægelsindet og ligesom sagnede Farten en Smule. Men saa snublede Ole, som var lige i Hælene paa Grisen, over sine egne Ben og faldt omkuld med et Brøl. Det var mere end nok for Grisen. Den satte Tempoet yderligere op og smuttede som en Aal gennem Tøndebaandet. Simon greb efter den og fik fat i Proptrækkerhalen, men da gav Unggrisen et Forfærdelsens Hyl fra sig og rendte til, saa Træskoen omsider hoppede af Hugtanden, og Simon tabte Balancen og satte sig midt i Vejens Søle. Han kom dog paa Benene igen, kiggede lidt efter Grisen og stak saa Strømpefoden i den reddede Træsko. Lidt fik jeg dog ud af Anstrengelsen, tænkte han vel. At skælde ud var til ingen Nytte, for baade Drengene og Grisen var forlængst oppe ad Vejen. Der var ikke andet at gøre end at sjokke efter. Helt oppe ved Volden drejede Grisen pludselig over Toften til et Hus og ind paa Gaardspladsen, hvor Hønsflokken gik og gokkede og rigtigt nød det fine Foraarsvejr. Pludselig satte de alle til Vejrs, som om en Dynamitpatron var fuppet af under dem. Hønsene baskede og skreg, og Hanen sang op, saa det høstes viden om. Katten forsvandt som en Skygge om Ladehjørnet med strittende Hale, men Pasop, Hunden, Hjemmets Vogter, tog det paa en anden Maade. Fremmed Pak taaltes ikke. Med strittende Nakkehaar gik den løs paa Grisen. Det var en lystig Dans til fuld Musik. Den trinde Grisekrop var ikke nem at faa fat i; Pasop snuppede derfor efter Ørene. Men Unggrisen stak ingenlunde op for Bollemælk. Den snurrede rundt som en Top, snurrede igen, saa det sang i Gebisset; og før nogen kunde faa sagt Robinson Crusoe, havde den bidt sig fast i Hundens Hale, helt inde ved Roden. Havde det været lystig Runddans før, saa blev det nu en ren Lynkarussel. Det kunde have set helt stygt ud for Pasop, hvis ikke Ole paa Volden var kommet til Syne med en Træsko i Næven. Han greb Pasop i Halsbaandet og gav Unggrisen en paa Trynen, saa den fik Kæberne fra hinanden i en Fart. Overmagten var for stor, indsaa Grisen. Den greb til Harens Vaaben og styrtede ned gennem en smal Hulvej nord for Huset. Men netop der, bagved Hushjørnet, stod Per og Ole paa Lur. Nu kunde det være nok, syntes de, og da Unggrisen naaede frem til Hulvejen, kastede Ole sig over den og fik Tag i det ene Bagben. Han rutchede lidt paa Maven, før det lykkedes ham ogsaa at faa fat i det andet. Saa var Per der. Han havde trukket Skindhuen godt ned over Ørene, fik Grisen lempet op paa Nakken, saadan at han holdt et Forben over hver Skulder og havde Grisehovedet hvilende paa Skindhuen. Ole bar i Bagbenene; og Toget satte sig i Bevægelse. Trillebøren var lige tilpas, for Ole var lang og ranglet og med en lys Haartjavs ned i Panden, men Per var korthalset, tætbbygget og mørk. De stemte i med et Vers,

som de engang havde lært, og hvor Melodien vel nok var værdifuldere end Teksten:

Grisen faldt og brækked' Laaret,
Grisen faldt og brak sit Laar,
Grisen faldt og brækked' Laaret,
Grisen faldt og brak sit Laar.....

Grisen faldt i med baade her og der, men med fri Tekst og egen Melodi.

Nede paa Vejen mødte de Simon. Han blev mild og god og glemte alle sine Genvordigheder, da han opdagede, hvad de bar paa. — I er nogle stoute Karle — sagde han blot og slog Følge med dem ned ad Vejen.

Da de naaede Skolen, blev Simon afskediget; han behøvede ikke mere at være bekymret for Grisen; Per og Ole skulde nok sørge for at faa den godt i Hus. Jajada, saa skubbede Simon Børneflokken foran sig ind i Skolestuen, mens Per og Ole traskede videre til Bredalshuset. Paa Vejen mødte de Maren, som skulde ud at lede efter Grisen. Hun strømmede over af Taksigelser og hjalp dem med at faa Krabaten ind i Stien. Den havde faaet Surmælk til Morgen, sagde hun, og saa blev den altid saa livlig, den Gavstrik!

Da Per og Ole lidt efter traadte ind i Skolestuen og stilfærdigt satte sig hen paa deres Pladser, takkede Simon Degn dem hjerteligt for Assistanzen og spurgte, om Maren havde nævnt noget om, hvad det var, der havde faaet Grisen saadan paa Afveje.

— Den havde saamænd drukket Surmælk paa fastendes Hjerte — svarede Per.

— Ja, og saa fik den jo altsaa Dærlidium — lagde Ole til.

Saa satte Toget sig i Bevægelse, mens Ole og Per sang: »Grisen faldt og brækked' Laaret».

SØKRADETEN

af Bering Lüsberg

Illustreret af Axel Mathiesen

DET var i de gode, gamle Dage, da der endnu ikke var Jernbaner til, og da man endnu kunde faa en rigtig Jul, en hvid Jul, en Jul med Sne, som ikke straks blev skovlet væk og kørt bort, men som blev liggende i Dage og Uger, maaske Maaneder, til Glæde og Fornøjelse for hele Byens Ungdom.

Det Aar, da vi havde den mærkelige Jul, om hvilken der her skal fortælles, begyndte det at sne midt i December. Og det blev ved med at sne og sneede til sidst, saa Jord og Himmel stod i eet. Gader og Veje blev rent ufremkommelige,

og Snedriverne voksede og voksede; men Drengene jublede. — Det var allerede blevet mørkt Juleaftens Dag, da det pludselig holdt op at sne. Himlen blev klar, og Luften let. Frostvejr var det med tindrende Stjerner. Og ligesom om Juleklokkerne havde ventet paa, at Jorden skulde klæde sig i sit hvide Skrud til Festen, begyndte de paa een Gang at ringe.

»Naa Drengene, hen og hent Bedstemor! Glem ikke Lygten og vær ikke for vilde!«

Og vi afsted med den store blaa Kane med Lygten paa Forbrædet. Og faa Minuter senere holdt vi foran Bedstemors Dør.

»Naa, er I der, mine smaa Norbagger!« sagde hun og steg ind i Kanen, mens vi holdt Forsmækken af Fodposen op for hende og stoppede hende til, som om hun skulde til Sibirien.

»Kom nu med alle de mange Pakkenelliker, Mette, — se saa — og den store Kurv der. Nu kan I trække, Drengene. Skyd du saa bag paa, Mette. Lygten brænder vel klart, at Folk kan komme af Vejen for os? Naa, hyp da, alle mine Heste, og spild mig ikke! Husk paa, jeg er 82!«

Under Prusten og Stampen trak vi Bedstemor hjem til Juletræet, mens Klokkerne ringede Festen ind, og Stjernerne tindrede foroven. Og med et saadant Sving kørte vi for Døren, at Mette var nær ved at ryge med Hovedet ind i Maven paa Onkel Iver, der kom ud paa Stentrappen med Far og Mor for at tage imod.

»Glædelig Jul! Glædelig Jul!« lød det fra alle Kanter; fra Folk, som gik forbi ude paa Gaden, fra dem oppe paa Trappen og fra Bedstemor i Kanen. »Glædelig Jul!«

Bøgekuderne buldrede i Ovnene, og bag den tillukkede Fløjdør inde i Salen stod Juletræet. Paa Slaget 6 gik Døren op til Spisestuen, og en efter en kom Folkene ind og tog Bedstemor, Far og Mor i Haanden

og sagde Glædelig Jul, og saa gik alle til Bords, til Risengrøden, Gaasestegen og Svedsketærten.

»Naa, Drengene, hvad skal det blive til,« sagde Onkel Iver, som var Doktor og boede lige over for. »Alle Julegaverne fra København ligger sagtens i en Postvogn ude paa den vilde Hede. Men hæng nu ikke med Næbbet for det. Jul er Jul alligevel. Faar vi det fine Vejr, som jeg tror, saa kan I maaske faa Lov at køre mig ud til Krabbevold i Morgen eller 2. Juledag og blive der nogle Dage. Jeg har lovet at komme ud og lappe lidt paa den gamle Grevinde; det er rent skidt med hende i Vinter.«

»Det er vel Sorg over Sønnen,« sagde Bedstemor skarpt.

»Det er ikke umuligt, lille Mor!« sagde Onkel, »og det er en vanskelig Sygdom at kurere.«

»Er det saa rent galt med ham?« spurgte Mor.

»Det er det vist. Lige før Terminen spillede han et halvt Hundrede Tusind bort. Dagen efter vilde han laane 10,000 Kr. af Forpagteren; men han sagde Nej som en klog Mand. Og saa bandede Greven paa, at det skulde han komme til at fortryde. Hvis jeg var i Forpagter Hansens Sted, vilde jeg ikke være saa rolig. Den Kavaler ser mig ud til allehaande, hvor fint et Navn han saa har!«

»Ove Løvenkrone! Ja, det lyder da af noget,« sagde Mor. »Men det maa være et slemt Navn at bære, naar man ser ud som en Slange og ikke ejer en Krone. Det er nu mærkeligt, at alle de Løvenkroner, der hedder Ove, er der noget galt med, mens Erik'erne altid er gode nok.«

»Ja, han skal jo ogsaa have en flink Søn,

Under Prusten og Trampen trak vi Bedstemoder hjem til Juletræet, mens Klokkerne ringede Festen ind, og Stjernerne tindrede foroven.

som er Søkadet i København. Det gamle Ordsprog har nu ikke altid Ret. — Naa, saa taler vi ikke mere om de Bedrøveligheder, men drikker Julens Skaal!»

Endelig kom da det store Øjeblik, da Dørene til Dagligstuen skulde aabnes. Vi syntes, det varede meget længe, inden Far fik tændt. Mor stod nærmest ved Døren, parat til at lukke den op.

»Saa maa I komme!« raabte Far. Døren gik op, og ind stormede vi, mens Mor sang for med sin smukke Stemme, og alle vi andre i Kor:

Dejlig er Jorden . . .

Rundt om Juletræet gik det Haand i Haand.

Gennem de fagre . . .

Jo, der hang en Kanon, en rigtig Kanon!

Riger paa Jorden . . .

Og der hang . . . Men hvad var det?

Bum, Bum, lød det. Der var nogen, der dundrede af al Kraft paa Gadedøren.

»Det er nok mig, der er Bud efter,« sagde Onkel Iver. »At man dog ikke kan have Fred en Juleaften!«

Et Øjeblik efter stod der et slankt, ungt Menneske i Døren til den oplyste Sal. Han havde en kort Trøje paa med rød Krave og smaa blanke Ankerknapper, blaa- og hvidstribede Kadetbenklæder, og et blankt Ge-

hæng over Skulderen med Dolk i. Jeg elskede ham allerede.

»Undskyld, at jeg forstyrer,« sagde han lidt hæst og bukkede, »men træffer jeg ikke Dr. Holm her?«

»Tænkte jeg det ikke nok,« sukkede Onkel Iver. »Men Dem kender jeg ikke.«

»Jeg er Kadet Løvenkrone,« svarede den unge Mand. »Vi har haft en meget streng Rejse de sidste Par Dage og har ikke kunnet naa helt herind. Og saa skulde det til alt Uheld ske, at en af Hestene styrtede, ligesom vi fik godt Vejr. Vi var nede i Dalen ved Broen over Aaen, og der var ikke Tale om, at de tre Heste kunde faa Vognen op ad de stejle Bakker paa denne Side. Det blev da besluttet, at Passagererne skulde blive siddende i Diligencen eller tage Ophold i et fattigt Hus ved Broen, og at jeg som den yngste og letteste skulde ride hertil for at faa et Par Slæder ud efter dem. De er bestilt paa Posthuset; men en af Damerne er blevet syg, og derfor vilde jeg gerne bede Hr. Doktoren tage med.«

»Død og Pine, Mand!« udbrød Onkel Iver og trak ham frem i Lyset. »Har De kørt i et helt Døgn og redet tre Mil i den Mundering? De ser jo ud, som om De skulde paa Bal — men hvad er det? De er jo drivende vaad. — Hej, Anna Sophie, et

Glas Punch, varmt og stort. Men hvad er den af?« Onkel stod og følte paa hans Ben og hans Ryg. »Mennesket har jo ingen Underbukser paa, heller ingen Uldtrøje, hvad? Det kunde ligne Dem.« Onkel saa' ud, som om han talte til en Forbryder.

»Nej, Kadetterne gaar aldrig med Undertøj; heller ikke i Søen; det er imod Instruksen.«

»Naa, ikke det, heller ikke til Sø, hvad? Eller i et saadant Herrens Vejr? — I er gale! Nu bliver De her, min gode Grev Løvenkrone, og gaar paa Hovedet i Seng, saa skal jeg nok tage mig af baade den syge og de sunde.«

»Undskyld, Hr. Doktor,« sagde Kadetten, hvis Øjne gik fra det straalende Juletræ til Resterne af Svedsketærten inde paa Spisestuebordet, »jeg kaldes ikke Grev Løvenkrone, men Kadet Løvenkrone, og jeg kan ikke tjene Dem i at gaa til Køjs, for jeg har givet mit Ord paa at komme tilbage og bjerge de andre.«

»De er en Knop, er De,« sagde Onkel med straalende Øjne,

»men De er skruptosset. Anna Sophie, du er mig ansvarlig for, at den Patient kommer i Seng, du kan give ham en Skefuld amerikansk Olie straks og en Kop spilkogende Kamillete hver 10. Minut, indtil han dumper. — Naa, Farvel, kære Venner; det er sandt, hvor er det, at Vognen staar?«

»De kan ikke finde den uden min Hjælp, Hr. Doktor. Der er hverken Vej eller Sti at se. Men jeg kender Mærkerne nu, og jeg maa tage med.«

»Det er en nydelig Historie, det er en nydelig Historie!« Onkel gik i Heflighed op og ned ad Gulvet. »Svoger, du har da vel noget Uldtøj, og Peter har vel et Par tørre Benklæder og en tykkere Trøje, og saa kan han faa din gamle Pels paa. — Men du kommer til at lade mig laane de røde og din Kane, Svoger.«

Der blev straks spændt for. Inde i Sovekammeret blev Kadetten klædt om fra Top til Taa, efter at Onkel havde tørret ham og gnedet ham. Saa maatte han sætte en vældig Portion Gaasesteg til Livs og drikke varmt Øl til. Og da Kanen med klingrende Bjælder svingede op for Døren, fik han Faders Skindstøvler og Pels og laadne Hue paa. Men da han skulde ud til Kanen, bad han om sit Vaaben. Uden det kunde han ikke tage afsted.

»Deres Vaaben!« sagde Onkel og tog Dolken, »er det den Smørstikker der? Naa, godt Ord igen, jeg vilde ikke fornærme Dem. Men jeg haaber, De engang maa faa et, som kan gøre lidt mere Fortræd end det der. For jeg tror, De vil kunne bruge det.«

»Det haaber jeg ogsaa,« sagde Kadetter ganske roligt. Saa sagde han Farvel, kysede Bedstemor paa Haanden, stod op i Kanen, og af Sted fløj de med klingende Bjælder i Maaneskinnet gennem Byens Gader, fulgt af Postvæsenets tunge Slæder.

Jeg var lige paa Nippet til at falde i Søvn, da min store Bror rejste sig halvt op i Sengen og saa over til mig. »Hvordan var Skaffet paa den Dolk?«

»Det var af hvidt Ben,« svarede jeg, lysvaagen med det samme. »Og paa Gehængen var der et stort Anker med en Krone over.«

»God Nat, du, sov godt.«

»God Nat, du, Tak, i lige Maade.«

Jo, det var rigtig Vinter, da vi næste Morgen tidlig, medens det endnu var mørkt, gik med Far til Froprædiken i Domkirken. Stjernerne blinkede paa den blå Julenats Himmel, og Sneen knirkede og knagede under Fødderne. Inde i Kirken var Lysene tændt paa Altret og i de blanke Lysekroner. Orgelets Toner og Basunerne brusede under de høje Hvælvinger, og de dejlige, gamle Julesange lød saa svulmende højt, som om Lyden kunde løfte Taget af Kirken.

Men under den sidste Sang stod Solen op af Havet lige udenfor, sendte sine Straaler ind ad Korets høje, smalle Vinduer og spillede i Orgelets forgyldte Snitværk. Hjemad gik det i straalende Solskin og 10 Graders Frost. Alle Folk havde røde Kinder og nikkede Glædelig Jul til hinanden.

Ovre hos Onkel var der rullet ned endnu. Men til Frokost kom han over med sin Gæst — Kadetten. Nu havde han sin Uniform paa igen, og vi havde ved Bordet ikke Øjnene fra ham. Og her blev det bestemt, at vi den næste Morgen tidlig skulde køre sammen ud til Krabbesvold og blive der, saa længe Onkel var der.

»Gaa nu, Dreng, og vis jeres nye Ven rundt i Byen og nede ved Havnen,« sagde Mor. »I kan jo nok komme ud af det sammen, der kan ikke være stor Forskel i Aar.«

Det var ikke faldet mig ind et Øjeblik, at vi var jævnaldrende, og at han var Dreng som vi. Han stod for mig som et Væsen fra en anden og højere Verden. Han var alvorlig som en Dreng, der ikke

havde haft det godt hjemme, og sagde al Ting paa saadan en stille, bestemt Maade.

Min Broder vidste aabenbart ikke, om han skulde forelske sig i ham ligesom jeg, eller om han skulde hade ham. Han var mest tilbøjelig til det første, men fandt, at han var gruelig vigtig og overlegen. Til sidst kunde han ikke dy sig. Vi havde en Skonnert, som hed »Anna Sophie« efter Mor, og som laa nede i Havnen, aftaklet for Vinteren.

»Er det ikke et dejligt Fartøj?« sagde min store Bror begejstret, »se, hvor fint det er i Linjerne.«

»Det synes jeg ikke,« sagde Kadetten, »hun er fin nok i Stævnen, men hun er for klodset agter.«

»Er hun for klodset agter?« gentog min Broder med en Stemme mellem den dybeste Sorg og den højeste Forbitrelse.

»Ja, I ved nok, at vi Sømænd siger *hun* om et Skib?«

»Jo, Tak, det behøver du ikke at lære os. Men ved du, hvad jeg tror? Jeg tror godt, jeg kan klø dig.«

»Det er meget muligt,« sagde Kadetten med stor Ro, »skønt jeg lader mig ikke klø af alle og enhver. Men vi kan jo gerne prøve. Vi er vel ikke paa Gaden her?«

Nej, det var inde paa vor egen Plads. Og Mennesket begyndte uden at sige et Ord mere at tage Dolken af, Trøjen af og knappe Kraven løs.

»Peter, husk paa, han er vor Gæst,« sagde

jeg for at forhindre en Tvekamp, hvor jeg havde en Følelse af, at min kære Broder vilde faa læsterlig Klø.

»De skal ikke genere Dem,« sagde Kadetten høflig. »Jeg er saa vant til at slaas, til at give Klø og til at faa Klø; vi bestiller ikke andet i vor Fritid.«

Peter var blevet blussende rød, da han hørte Kadetten sige De til sig. Han saa sig om med et bistert Blik, opdagede et stort Brækjern, der laa paa Pladsen, sprang hen, greb det og stødte det ud i stiv Arm.

»Kan De gøre det?« sagde han.

Kadetten prøvede, men kunde ikke; han prøvede igen, men kunde ikke. Og nu var det hans Tur at blive rød i Hovedet.

»De er stærk,« sagde han, »men kan De gøre det?«

Og saa slog han et Kraftspring, to — tre — fire — fem i Træk.

»Nej, men jeg kan vende Mølle,« svarede min kære Bror og begyndte med det samme at dreje rundt som Møllevinger. »Og saa kan jeg dykke og tage en Mønt op fra Bunden med min Mund!«

»Er det sandt?« udbrød Kadetten livligt, »skal vi saa være Venner?«

»Ja, men først skal du have at vide, at Skonnerten der er opkaldt efter Mor.«

»Du maa ikke være vred paa mig, hvor kunde jeg ane det! Vil du give mig Haanden? Og saa skal du kalde mig ved Fornavn: Erik.«

Næste Middag kørte vi ud til Krabbes-

Vi opdagede pludselig, at vi stod paa Tagryggen af et Hus — og gennem Skorstenen kunde vi høre Lyden af dæmpede Stemmer.

vold i Onkels Kane. Der var langt derud, stive fire Mil, men Kanen var let, og Hestene fløj af Sted, medens Bjælderne ringede, og Sneen stod os om Ørene, naar vi jog gennem Snedriverne. Onkel fortalte om Eriks Bedsteforældre i deres unge Dage, men hver Gang han nævnede hans Fader, blev Erik forlegen og stille. Ved Tolv-Tiden gjorde vi Holdt ved en Kro, og mens Frokosten blev lavet, gik min Bror og Onkel hen til en syg Bondekone, som Onkel kendte, og Erik og jeg løb omkring i Gaarden og Haven. Denne strakte sig langt hen imod Skoven; men det var ikke let at se, hvad der var hvad, thi Sneen laa saa højt, at den ikke blot skjulte Stikkelsbærbuske og Syrentræer ved Havens Indgang, men skraanede stadig op og laa i Udkanten saa højt som Taget af et almindeligt Bondehus.

Allerbedst som vi morede os med at løbe rundt, hvor ellers Fuglene fløj over Træer og Buske, opdagede vi pludselig, at vi stod lige ved Toppen af en Skorsten. Vi stod paa Tagryggen af et Hus! Det og et højt, tæt Krat af Risbøg og Gran dannede Grænsen for Kromandens Have og havde standset Sneen, og den stod her brat op som en Skrænt. Nedenunder os løb Vejen. Gennem Skorstenen kunde vi høre Lyden af dæmpede Stemmer.

Det var to Mænd, der talte sammen. Den ene talte som en dannet Mand, men med en ejendommelig hvislende Lyd; den anden talte halvtysk og med groft Mæle.

»Neh, neh, min gnädiger Hr. Excellens, so dumkopfet er Peiter Schinder aber nicht. Pengerne po Bordet, — Pengerne po Bordet!«

»Ti stille, Dumrian,« hviskede den anden næppe hørligt. »Pengene skal ligge over Døren til Hjørnetaarnet ved Løngangen, saa snart jeg ser Luerne. Og naar jeg faar det lille Jernskrin med Familiepapirerne, faar han det dobbelte. Men pas nu vel paa, at han ikke bliver drukken.«

Jeg anstrengte mig saadan for at høre, hvad der blev sagt, at jeg slet ikke lagde Mærke til Erik.

»Hi, hi,« lød det igen. »So gnädiger Hr. Excellens har sine Familiepapirer hos den Forpagter — neh, mein hochgeborner Herr, dem biter vi inte po, dem Familiepapir. Neh, neh, mein hoch- und wohlgeborner Herr — 300 Rigsbankthaler først. Har jeg dem inden Mitternacht, so schal den røde Hane . . .«

Hvad det var med den røde Hane, fik jeg ikke at vide, thi i samme Øjeblik fik jeg et Puf af Erik, saa jeg røg langt tilbage. Jeg troede, han var blevet gal. Han

stod foran Skorstenen, som var det en Fæstning, han vilde forsvare. Askegraa var han i Ansigtet, med sammenknebne Læber og truende Blik.

Saadan stod han lidt, medens jeg forbavset saa paa ham og børstede Sneen af mig. Hvad gik der dog af ham? Lidt efter blev han sig selv igen.

»Du maa ikke være vred paa mig,« sagde han med rystende Stemme, »somme Tider ved jeg ikke, hvad jeg gør. Hør, de kalder paa os.«

Medens vi spiste Frokost, snakkede og lo Erik som sædvanlig, og over for min Bror og mig var han saa flink og rar, saa jeg kom til at holde meget mere af ham end før.

Da Kirkeklokkerne begyndte at ringe Solen ned, kørte vi igennem Dyrehaven foran Krabbesvold. Der laa den herlige, gamle Gaard for Enden af Alléen med sine Taarne og høje Gavle. Mørk og alvorlig saa den ud, som en rigtig gammel Borg.

En Tjener kom og hjalp os ud af Kanen; inde i den hvælvede Forhal, endnu mens vi stod og tog Tøjet af, hørte man en Stemme:

»Men hvad ser jeg! Den kære Doktor Holm og min Søn og to unge Venner! Velkommen, mine Herrer, Velkommen! Det er mig en stor Glæde at se Dem hos mig eller rettere hos min Mor, som jo er Herskerinde paa Krabbesvold.«

Det var da underligt; det var akkurat den samme hvislende Stemme, som jeg havde hørt en Gang før i Dag ude i Bondehuset. Men det var jo da umuligt. Jeg lagde Mærke til, at Erik saa hastigt hen paa mig, da Stemmen lod sig høre.

»Goddag, Grev Løvenkrone,« sagde Onkel til den Herre, der lige havde talt, og som nu var kommet helt ud i Forhallen og stod og smilede og bukkede. Han var meget elegant og meget bleg, og hans Øjne flakke uroligt omkring. Onkels Stemme havde ikke den sædvanlige Klang, da han talte til Greven.

Ja, her har De mig, Deres flinke Søn og mine to Søstersønner oven i Købet. Men det er Deres Moder, der har Ansvaret for, at vi kommer saa mange.«

»Ingen Undskyldninger, min allerbedste Hr. Doktor, ingen Undskyldninger! Velkommen, Velkommen!«

Erik bukkede stift for sin Fader og berørte næppe med sine Læber den Kind, som han rakte ham til Kys.

Men oven paa var det noget ganske andet. »Bedstemor!« raabte han i Døren og var i et Spring henne ved Siden af Lænestolen, hvor den gamle Dame sad.

»Min kære, kære Dreng,« sagde hun blot og klappede hans Hoved. »Goddag, Doktor — ja, det er smaat med mig, som De ser. Naa, saa det er Deres Søstersønner. Kom her, Dreng, lad mig se paa jer. — Gode, aabne Ansigter!« mumlede hun, mens hun skarpt saa paa os. »Klare Ansigter, ligesom Erik. Naa, gaa nu op, det er bedst, I kommer til at bo ved Siden af Erik.«

»Bedstemor,« sagde Erik, »du maa være saa sød at lade mig sove i den røde Ridders Værelse i Hjørnetaarnet, Peter og Carl kan saa faa den grønne Stue ved Siden af?«

»Er du fra Samlingen, Erik? Den røde Ridders Værelse, — der har jo ingen turdet sove i det sidste Hundred Aar for den dumme Snak om Løngangen over til Forpagterens.«

Men Erik blev ved sit, og hans Bedstemor gav til sidst Tjeneren, Hans, Ordre til, at der skulde gøres i Stand til os i de to omtalte Værelser i Hjørnetaarnet.

»Men tal ikke om det i Borgestuen, Hans,« fjøjede Erik til.

Først nu kom Greven op. Han havde intet hørt af det foregaaende, men, som han sagde, selv været i Vinkælderen for at hente sin fineste Rhinskvin op, for Dr. Holm var en Kender, vidste han, en meget fin Kender!

Og Greven lagde Hovedet paa Siden og satte sit allerelskverdige Smil op.

Aldrig havde jeg set saa prægtige Værelser og aldrig siddet ved saa dejligt et Bord. Onkel fortalte om den forstyrrede Juleaften og om Eriks Pligtfølelse, og Greven hilste paa sin Søn med et Glas og sagde: »Det glæder mig at høre, min kære Søn, det gør Faderhertet godt!« Erik rørte næppe sit Glas, men kyssede sin Bedstemor paa Haanden.

Men jeg kunde ikke slippe den røde Ridders Værelse af mine Tanker. Det blev ikke bedre ved, at Erik fortalte mig, at den røde Ridder, Ove Løvenkrone, var blevet hals-hugget som en Forbryder under Frederik II, og jo nærmere Sengetiden kom, des mere bankede mit Hjerte. Endelig sagde Eriks Far Godnat; han maatte op til sine mange Breve, og saa gik han til den ene Side, Onkel fik anvist sit Værelse i Nærheden af Grevindens og gik til den anden, og Tjeneren gik foran os med en stor tre-armet Sølvtage og viste Vejen til Hjørnetaarnet. Men næppe havde han sat Armstagen paa Bordet i vor Stue og tændt i den røde Ridders Værelse ved Siden af, før han skyndte sig af Sted med et sky Blik.

Det var forklarligt nok, at Taarnværelset bar Navn efter den røde Ridder. Lige over

for Døren mellem to smalle Vinduer hang et stort Maleri af en rødhaaret og rødskægget Ridder i fuldstændig rød Dragt. Jeg kunde ikke begribe, at Erik saa gerne vilde sove i den Stue, for det var ikke nogen hyggelig Stuekammerat at have, og jeg kunde se, at min store Bror var af samme Mening. Men det var kun et Øjeblik, vi fik Tid at se paa Maleriet; thi næppe var Tjeneren ude af Døren, før Erik sprang hen og pustede Lysene ud baade i Taarnværelset og i Stuen ved Siden af.

»I maa hjælpe mig,« hviskede han til os. »Jeg har jo ikke andre, og den Forbrydelse, der skal ske her, maa hindres, hvad det end vil koste. Bedstemor vilde tage sin Død derover, og jeg vilde være ulykkelig Resten af mit Liv. Jeg kan ikke sige jer alt, men der vil i Nat komme en Mand, der har mange Forbrydelser paa sin Samvittighed, ind ad den Dør, vi kom ind ad, og gaa ud ad en anden Vej, som kun jeg og desværre to Mennesker foruden mig har Kendskab til. Vil I hjælpe mig?«

Jeg var saa betaget, at jeg kun kunde gøre ligesom min Bror og trykke hans Haand.

Det var begyndt at blæse, og drivende Skyer jog forbi Maanen, saa den det ene Øjeblik var helt formørket for det næste atter at skinne saa klart, at man tydeligt kunde se den røde Ridder. Erik lukkede forsigtig en Trækrude op i Vinduet og trak et Reb, som hang uden paa Muren, ind i Stuen.

»Det er Rebet, der gaar op til Borgklokken,« sagde han. »Her maa du staa paa Post, Carl — saadan helt ind i Vindueskarmen. Du, Peter, stiller dig bag Døren, saa du staar i Skjul, naar den gaar op. Naar Manden er kommet helt ind i Stuen, smækker du Døren i bag ham — der har du Nøglen, saa kan han ikke lukke den op, — og saa siger du højt og bestemt: »Stands — eller jeg lader Borgklokken lyde!« Men bryder han sig ikke om det og gaar den Vej, som du nu ser mig gaa, saa giver du din Broder Ordre til at trække i Klokkerebet, — dog jeg tænker nok, jeg skal komme herop forinden. — Det er bedst, du tager Pistolen her, jeg kan nok klare mig med min Dolk. Men skyd ikke, uden han prøver paa at gøre jer Fortræd. Og nu gaar jeg i Løngangen.«

»Gaar du fra os, Erik?« spurgte min store Bror med en Stemme, som han søgte at gøre fast og rolig.

»Er I bange?« spurgte Erik bedrøvet. »I kommer aldrig i jeres Liv med til en bedre Handling end denne; I hjælper med til at

redde et godt gammelt dansk Navn fra Skam og Vanære og til maaske at redde Folk fra en pinefuld Død. Og naar man har en god Samvittighed, behøver man aldrig at frygte.«

»Du kan stole paa os,« sagde min Broder. »Vi skal gøre nøjagtigt, hvad du siger.«

Erik gik hen imod den røde Ridders Billede, satte Haanden ind bag Rammen,

trykkede paa et bestemt Sted og — *Billedet drejede sig ud i Stuen.* En lille Dør kom til Syne i Muren; han skød en Knast op og trak en Bolt ud, og Døren gik op af sig selv. En klam og muggen Luft strømmede op i Værelset.

»Her er Egetræstrappen, der fører ned til Løngangen, som gaar over til Forpagterboligen. Hvis den Mand, I skal passe paa,

Døren bag ham faldt i med et Smeld, og med en Stemme som en Skippers raabte min store Broder: »Stands - eller jeg lader Borgklokken lyde!«

kommer herved, saa staar Forpagterens Længe i lys Lue et Øjeblik efter. Forpagteren er bortrejst i disse Dage, saa det nyter ikke at slaa Alarm der. Jeg maa hjælpe mig selv. Glem nu intet! Og saa derned i Guds Navn. Jeg har min Dolk, om han skulde komme derned alligevel.»

Vi hørte ham stige ned ad Trappen, der knagede under hans Trin, og aandeløse indtog vi vore Poster og lyttede.

Nu hørte jeg først, hvor det stormede. Vinden fo'r hvinende om mellem Taarne og Skorstene, og den rustne Vindfløj drejede sig med en skrattende og klagende Lyd. — Blot Erik snart kom op! Han havde allerede været borte en Evighed, forekom det mig.

Hvor længe jeg sad der og ventede, har jeg ingen Forestilling om. Jeg kom til mig selv ved, at min Broder tog fat i min Skulder og ruskede i mig.

»Du maa ikke sove!« hviskede han. »Pas paa!«

Hvad var det? Et Vindue, der blev aabnet ude paa Gangen, og en Lyd, som af en, der sprang ind . . . Tunge Skridt nærmede sig Døren . . . Nu blev den stødt op . . .

Det lød, som om den Mand, der stod lige uden for Døren, ikke var ganske sikker paa sine Ben. Han følte sig for over Døren og tog noget tungt ned deroppe fra.

»Excellens er en præcis Kavalier,« sagde han. »So manger Penger for den Styk Arbeit, — das ist gentil. Aber natürlich, — man er Graf, eller man er nix Graf!«

Jeg kendte ham øjeblikkelig paa Stemmen og det gebroknede Sprog. Han kom ind i Stuen, gik hen til Bordet og satte en tung Pose fra sig. Saa trak han en Flaske frem, — kluk—kluk—kluk, lød det, og saa et langtrukket Ah og et Smask.

»Jammerschade, Jammerschade, at denne herrliche Sprit skal bruges til at stikke Feuer med. Den smaker so herrlich, so herlich — na — en Schlurk endnu, — so, was ist das? Den gaar rundt i mit Hoved, den Sprit, den Dævelskraft, — na, en ehrlicher Mann mo gere sin Arbeit.«

Han trak en stor Tot Blaar op af Lommen, stoppede den ind paa Brystet, tog Flasken i Haanden og nærmede sig Løngangen.

Døren bag ham faldt i med et Smeld, og med en Stemme som en Skippers raabte min store Bror: »Stands, eller jeg lader Borgklokken lyde!«

Peiter Schinder var aabenbart dygtig drukken. Han stod midt i Stuen og bukede og skrabadet ud.

»Viel tausend Mal om Forladelse, min højstærede Hr. Gespenst! Aber om De tror, De kan gere Peiter Schinder forskrækket mit den Burgklok, naar han er besoffen, saa tror De forkert. Den hænge højt i den Taarn, og den kan De slets inte fo fat po. — Adijß so lang ok schlafen Sie wohl.«

Og den frygtløse Peiter forsvandt bag den røde Ridders Billede. Men nede fra Trappen hørte vi atter Flaskens Kluk og et Øjeblik efter Lyden af en knitrende Svovlstik.

»Ring,« hviskede min Bror, »ring af alle dine Kræfter.«

Jeg halede og halede i Rebet — var den rustet fast, den Klokke? Nej, endelig begyndte den at lade sig høre. Men et Øjeblik efter gik Døren til vor Stue op, og Eriks Fader stod i den, ligbleg og fuldt belyst af Maanens Straaler. Han saa forfærdet til Vejrs, da de første svage Klokke-toner lød ned til os, men da Klokken var kommet rigtig i Sving, og dens Toner brød frem, kaldende og klagende, greb han sig til Hovedet og raabte: »Klokken — Klokken!« og styrtede med det samme paa sit Ansigt til Jorden.

Angsten gav mig Kræfter; jeg trak i Rebet af al min Magt, og højere og højere lød Borgens gamle Klokke. Udenfor hørtes Støj og forvirret Larm; nede fra Løngangen kom der ikke en Lyd, men pludselig trængte en kvælende Røg op i Taarnstuen, og en stærkere og stærkere knitrende Lyd fortalte os, at Trappen, der førte op dernede fra, var i Brand.

»Peter!« raabte jeg, grebet af en pludselig Rædsel. »Luk Døren op, du har Nøglen i Lommen.«

Jeg hørte ham rumstere med Laasen. Saa lød der et skarpt Knæk, og Peter rev i Haandtaget.

»Kammen er knækket af, eller den er gaaet i Baglaas,« udbrød han. »Jeg kan ikke faa Døren op.«

Ildens Knitren blev stærkere og stærkere — Erik var dernede, og vi maatte kvæles i al den Røg, som væltede op.

Ind i den anden Stue; der maatte jo være en Dør, efter som Eriks Fader kom derfra.

Vi maatte springe over den faldnes Legeme, som laa midt i Døren. Derinde var der mere udholdeligt, vi følte rundt alle Vegne paa Væggene, men ingen Dør var at finde. Hvad skulde vi dog gøre? Tilbage i Taarnstuen og forsøge, om vi ikke kunde faa Laasen op.

Men Nøglen sad ikke i. Vi kravlede rundt og rodede efter den paa Gulvet; vi puffedede en tung Pose ned fra Bordet, og en Masse Sølvpenge rullede ud over Gulvet.

Men ingen Nøgle. Luerne slikkede allerede op ad Rammen paa den røde Ridders Billede — vi tog hinanden om Halsen og græd . . .

Da hørte vi pludselig et Vindue blive slaaet ind, og Eriks Stemme lød ind til os: »Carl og Peter, hvor er I?«

»Her!« raabte vi; han sprang ind, fik fat paa os og halede os hen til Vinduet; den stærke Storm blæste ind i Ansigtet paa os og kaldte os tilbage til Livet. Erik halede Klokkeredet op; bandt Enden af det om Livet paa min Broder, lod ham sætte sig op i Vindueskarmen og glide ud, og saa firede han ham ned; dernæst sprang han selv op i Vindueskarmen og lod mig lægge mine Arme om sin Hals.

»Hold fast!« sagde han, greb Rebet med begge Hænder og gik ned i Hænderne med mig klemt ind til sig. Borggaarden var fuld af Mennesker. Ilden slog allerede ud af Vinduerne i Taarnets Stueetage. Folk slæbte Møbler og Malerier, Bøger og alt muligt ud af den brændende Borg. Fire Mand kom bærende med den gamle Grevinde i en Lænestol og bragte hende over til Forpagterens. Der kom vi ogsaa over og faldt Onkel om Halsen.

Erik saa vi ikke mere til den Nat. Han var her og der og alle Vegne. Men der var intet at stille op mod den vældige Brand. Stormen pustede til Ilden, og Flammerne slog højt op over Taarnene.

Erik kom farende ind. »Er der ingen, der har set noget til min Far?« spurgte han dæmpet.

Ingen svarede.

»Saa maa jeg ind og op i hans Sovekammer, der kan Ilden ikke været naaet hen endnu . . . Hvad er det?« fjøede han til, da min Broder og jeg tvivlraadige saa paa hinanden. »I ved noget — har I set ham?«

Saa gik vi med ham ud og fortalte ham, hvad der var sket.

»Det er maaske bedst saaledes,« sagde han ganske sagte. »Stakkels, stakkels Fader!«

Da Morgenens var brudt frem, gik vi med Erik rundt om den ødelagte Borg. Hjemløse Ugler og Ravne kredsede skrigende omkring de sorte Taarnmure. Ved Trappe-taarnet mødte vi Onkel.

»Deres Fader er urørt af Flammerne,« sagde han alvorligt. »Han er død af et Slag. Men sig mig, hvad vilde De nede i Løngangen?«

Erik blev blussende rød. »Det — det Spørgsmaal kan jeg ikke svare paa,« sagde han endelig.

»Saa faar jeg vel besvare det selv,« sagde Onkel. »De vilde forhindre en skammelig Forbrydelse — De vilde forvisse Dem om, at Døren i Forpagterens Kontor var lukket, saa ingen Tyv kunde komme op den Vej. Inden det lykkedes Dem at faa Døren lukket, kom der en Mand, som De maatte kæmpe med.«

»Men hvorfra ved De dog alt det?«

»De vilde ikke lade ham komme frem og gaa op i Kontoret, og det var endnu ikke dengang gaaet op for Dem, at han i sin Rus havde stukket Ild paa Trappen op til den røde Ridders Værelse.«

»Er Peiter Schinder ikke sluppet bort? Er det ham, der har fortalt Dem alt det? Da jeg var løbet op i Taarnet for at fire mig ned og sparke Vinduet ud til den røde Ridders Værelse, — jeg kunde ikke komme ind ad Døren, den var smækket i

— troede jeg at se et Menneske løbe bort fra Gaarden . . .«

»Nej, Peter Schinder løber ikke bort mere,« sagde Onkel. »Og det er denne, jeg har min Visdom fra! Den sad i hans Bryst.«

Onkel rakte Erik hans Dolk.

»Det var et Under, jeg slap fra ham,« sagde Erik. »Jeg var lige ved at blive kvalt.«

»Jeg ved det, — jeg ved det. Han havde i Kampen revet Haar af Deres Hoved; jeg fandt dem i hans Hænder. De har handlet i ærligt Nødværge. Naa, nu kører vi alle — Deres Bedstemor med — hjem til os, saa snart der er spændt for.«

Og det gjorde vi. Men Bjælderne havde ikke længere deres glade og fornøjelige Klang, da vi gled bort over Sneen, der omkring den brændte Borg var smeltet bort eller trampet sammen med den sorte Jord. Den gamle Dame sad og græd med sin

Sønnesøns Haand i sin. Men Erik saa paa hende, som om han vilde sige: »Det var dog en Lykke, at du blev sparet for det værste!«

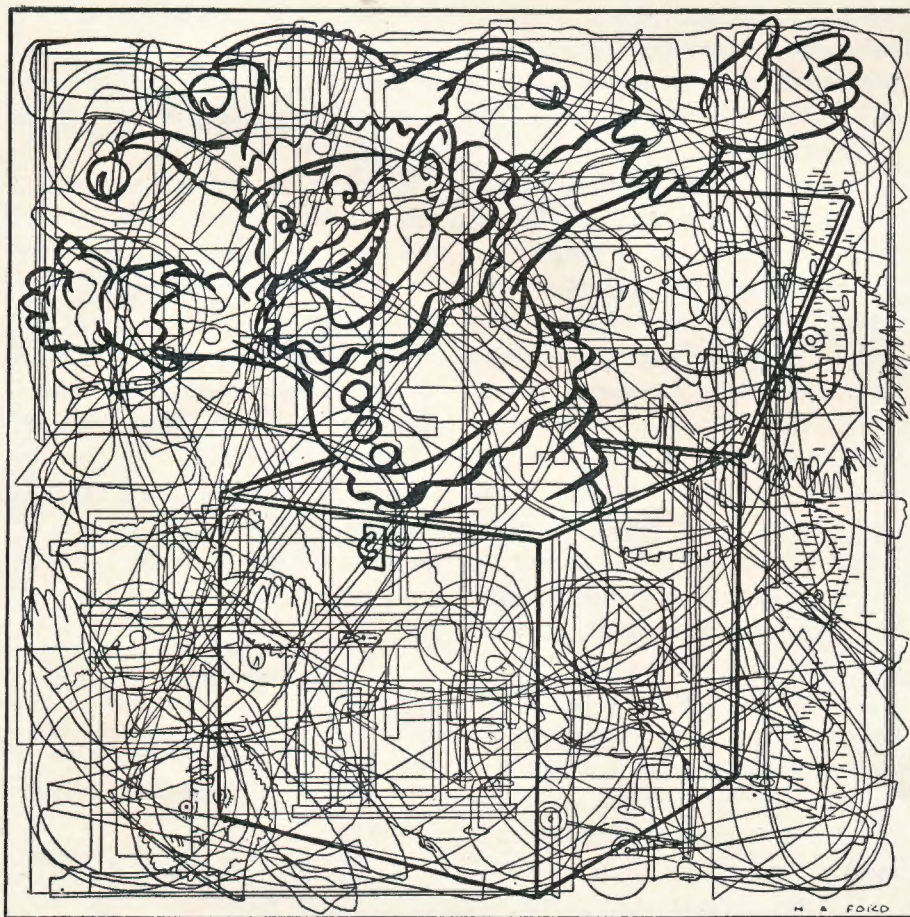
Jeg sad og saa paa Dolken, som de havde fundet i Peiter Schinders Bryst. Og den havde Onkel kaldt en Smørstikker! Men *det kommer nok ikke saa meget an paa Vaabnet som paa den Haand, der fører det.*

Og det var akkurat de samme Ord, Herredsfogeden sagde, da der blev holdt Forhør i Anledning af Branden og Peiter Schinders Død. Men ingen har nogen Sinde — før nu — faaet at vide, hvordan det egentlig hang sammen.

Og vil man lede efter Familien Løvenkrone og dens Herresæde, kommer man til at lede længe. Thi Navnet er lavet, men alt det andet er sandt — hvert eneste Ord!

Lidt Tidsfordriv i Juleferien

Hvor meget Legetøj er der skjult her?

Forleden Dag hændte der SPEJDER-JUL's Tegner noget mærkeligt! Han kom spaserende forbi et Troplokale og hørte, at der blev hamret, savet og høvlet derinde under munter Sang og Fløjten. Meget nysgerrig kiggede han indenfor — og opdagede, at hele Troppen var travlt beskæftiget med at reparere en Bunke gammelt Legetøj, som de havde samlet sammen i Byen, og som de nu til Jul vilde forære bort til nogle fattige Børn, der ikke var saa forvante med at faa dyrt og fint Legetøj. Hele Oktober og November Maaned havde de haft travlt med dette Job!

Tegneren blev saa begejstret, at han straks gav sig til at tegne de mange forskellige Legesager i sin Skitsebog — og først bagefter opdagede han, at han havde været saa ivrig, at han helt havde glemt at vende Bladene i Skitsebogen, saa alle Tegningerne var gnidret oveni hinanden! Kun Trolden i Æsken havde gjort saa dybt et Indtryk paa ham, at den var blevet særlig tydelig.

Men kan du ikke hjælpe ham med at hitte ud af, hvad alt det andet skal være? Du faar let nok Øje paa en Tromme og en Dukke og et Løbehjul og en . . . nej Stop! Forsøg hellere selv, og du vil forbavses over, hvor mange forskellige Ting, der er. *God Jagt!*

Ulvenes egne Sider

Kære Ulve!

I den sidste Tid har I vel ordentlig fulgt med i Kalenderen og sat Kryds ved hver Dag, der gik? Og I holder vel omhyggeligt Regnskab med, hvor mange Dage der nu er tilbage til Juleaften? Vi glæder os allesammen vældigt, og jo nærmere vi kommer denne festlige Aften, des mere spændte og forventningsfulde bliver vi, for selv om vi nok har oplevet Julen flere Gange før, saa er Højtiden dog lige ny og forunderlig for os hvert Aar.

Men vi har ogsaa talt Dagene for at se, om vi nu naaede alt det, vi skulde have ordnet, inden vi samledes med Far og Mor om Træet med de tændte Lys og sang de gamle Julesalmer. Utroligt meget skulde naas, og hele Maaneden har vi haft travlt. Alle dem, vi holder af, skal have en Julegave, og selv om den ikke bliver særlig stor, saa giver vi den alligevel for at glæde dem, og svært er det skam at hitte paa, hvad hver enkelt vil blive mest glad for. Det kræver Omtanke og lange Spekulationer. Spare-skillingerne skal forslaa til det hele, og allerhelst skulde vi jo have lavet Gaven selv. I kan være sikre paa, at Far bliver langt mere glad for den Papirkniv, I har lavet ved de sidste Flokmøder, og som I har gjort jer saa megen Umage med, end for nogle Cigarer, som I maa-ske først har bedt ham om Penge til.

Og Juletræet! Kassen med Jule-træspynt skal frem fra Pulterkammeret, og Indholdet gaas efter. Der skal laves

nye Kræmmerhuse og Hjerter i Aar, og det vil tage mange Timer at hjælpe Lille-bror eller Søster med at lave disse fine Papirting. Er I rigtig dygtige, kan I ogsaa lave Guirlander og Julekort, og maa-ske kan I faa Akela til at vise jer, hvilke smukke Ting, man kan faa ud af Glans-papir eller Silkepapir. En Saks, lidt Lim, noget Staaltraad — og saa i Gang!

At Mor har meget travlt og derfor hele Dagen vil blive glad for din Hjælp, behøver jeg vist ikke at sige. Der er saa uendelig mange Indkøb, der skal gøres, saa det næsten er umuligt for Mor at naa det hele, saa her har I rigtig en Lejlighed til at vise, at I kender den anden Ulvelov.

Der er en gammel Legende, der fortæller, at Juleaften kan alle Dyr og Fugle tale. Ikke som i Junglen paa deres eget Sprog, men som Mennesker, saa vi alle kan forstaa dem. Dette gamle Sagn minder os om, at vi midt i al Travlheden skal huske paa vore mange Venner derude i Guds fri Natur. Vinteren er en streng Tid, og det kan være svært for mange af dem at klare sig. Jeg kender nogle Flokke, der tager paa Tur og sætter Neg op til Fuglene (ikke nogle faa Straa til 25 Øre, men rigtige Havreneg fra en Bondegaard); og I kan sikkert faa Lov til at sætte et Fuglebrædt op udenfor Vinduet, hvis bare I spørger. Tag en gammel Cigarkasse, der ikke er for dyb, og brug den. Læg Brød og Korn i den, og I skal bare se! Fuglenes muntre Færden og glade Kvidren er mere end Tak for den Smule Ulejlighed.

Forresten er det ikke alle Drengene, der

kan se Julen imøde med samme Glæde og Forventning, som I kan. I mange Hjem, hvor Sygdom og Arbejds-løshed har været hyppige Gæster, kender man ikke meget til Juleglæden. Selv om du kun kan hjælpe saa lidt, bør du dog gøre alt, hvad du kan, for at bringe lidt Glæde ogsaa her. Se alt dit Legetøj igennem. Der er sikkert meget, du godt kan undvære, og som en lille fattig Dreng vilde blive lykkelig for at faa. Hvis Flokken samler ind til et Hjem, der lider Nød, saa tag med ud med Gaverne, og I vil selv faa den rigtige Juleglæde og lære at forstaa Jesu Ord, at der er langt større Glæde ved at give end ved at tage.

Og saa er der endelig ikke Plads til flere Krydser paa Kalenderen, og selve Juleaften kommer. Den Juleaften, I har glædet jer til og længtes efter i lang Tid, og overalt mærker I en forunderlig Stemning af Fred. Den lyser jer imøde fra alle de oplyste Vinduer, I ser, naar I følges med Far og Mor til Kirken, mens Klokkerne festligt kimer Julen ind; og I mærker den tydeligst, naar I hører det ældgamle Evangelium blive læst op — om Barnet i Krybben, der fødtes i denne Nat, og som blev alle Menneskers Frelser.

GLÆDELIG JUL, ULVE!

*Skov Ulehelser
Den gamle Uv.*

Louis Moe

Bandeförerenens Dröm om Mötet med Baloo.

Kun fire Tommer Sejlgarn - og hjælpeløs

Der var en Politimand, der havde faaet fat paa mig forleden Dag! Nej — jeg havde ikke gjort noget galt, hverken overtraadt Færdselsloven eller andre Bestemmelser. Han er simpelthen en af mine gode Bekendte — det er altid en Fordel at have gode Bekendte indenfor Politiets Rækker!

Men han spurgte mig altsaa, om jeg var i Stand til ved Hjælp af kun 4 Tommer Sejlgarn at binde en Mand, saa han ikke kunde stikke af — ja, rent ud sagt var ude af Stand til at røre sig og helt hjælpeløs.

Jeg tror nok, jeg fik et lidt maabende Udtryk i mit ellers saa intelligente Ansigt. Fire Tommer Sejlgarn! Jeg spekulerede i flere Minutter. Jeg lagde min Hjerne i Blød. Jeg vred den. Men det var haabløst. Jeg tilstaar, at jeg gav op.

Politimanden smilede. Saa fortalte han mig det. Aah, det var saa simpelt og saa ligetill!

»Anbring blot Mandens Hænder bag hans Ryg,« sagde han; »og bind hans to Tommelfingre sammen med de fire Tommer Sejlgarn. Læg ham saa pænt ned paa Maven, og bøj hans Ben tilbage, saa du kan faa dem ind under det »Spænde«, der dannes af hans Arme. Den Mand vil aldrig kunne stikke af — førend nogen befrier ham.«

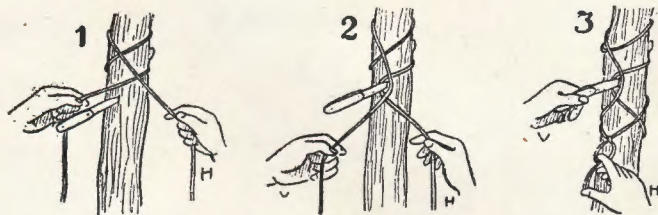
Da jeg kom hjem, gjorde jeg Forsøget for at være helt sikker paa, at det forholdt sig rigtigt. Politimanden havde fuldkommen Ret. Jeg optraadte endog selv som Offer, og de fire Tommer Sejlgarn gjorde mig fuldkommen hjælpeløs. Ja, jeg befandt mig rent ud sagt ikke godt, førend jeg blev befriet igen.

Jeg kunde unde dig den samme Fornøjelse. Prøv blot!

Lidt Hokuspokus

med en Kniv og et Stykke Line

Det er bare et lille Fif, som imidlertid altid vil virke imponerende og forbløffende paa den, der ikke er indviet i Kunststykket.

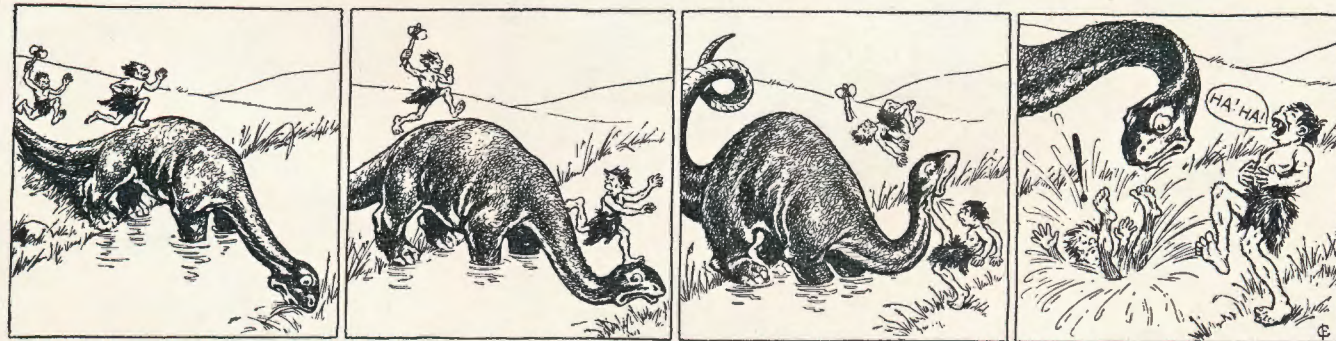

Det bestaar i at binde en Line omkring en Stamme eller en Stolpe, hvori der er stukket en Kniv, afslutte Bindingen med en solid Knude og saa trække Kniven ud, hvorved Linen til alles Forbavselse vil falde af Træet, som om den aldrig havde været fastsurret om Stammen.

Bedre end lange Forklaringer viser disse tre Tegninger, hvorledes Tricket udføres. En Kniv sættes i Stolpen, og Linen surres om Træet som vist paa Fig. 1 (V og H betyder henholdsvis venstre og højre Haand). Paa Fig. 2 ses, hvorledes Tampene slynges om Kniven (men læg godt Mærke til, hvilken Snor der ligger øverst, for herpaa beror det hele!), og paa Fig. 3 ses Tampene ført endnu engang bag om Stolpen og bundet i Raabaandsknob paa Forsiden. Trækkes Kniven nu ud, kommer du til at staa med Linen i Haanden, som om Stolpen paa en eller anden mystisk Maade havde frigjort sig for alle Hindringer.

DRENGELIV I STENALDEREN

Høg over Høg

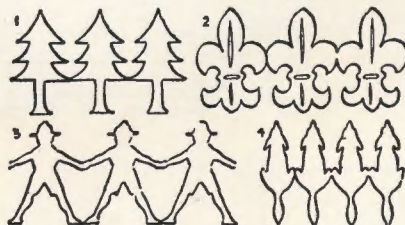
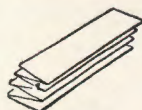
Tegning af P. Jaubert
»Scouts de France«

Saadan gaar det, naar Tropføreren glemmer, at der er Tropmøde!

**Spejdermæssige Guirlander
og Dekorations-Friser
til Troplokalet**

kan du sagtens selv lave! Faa fat paa noget
Papir og en Saks, og med lidt Omhu og

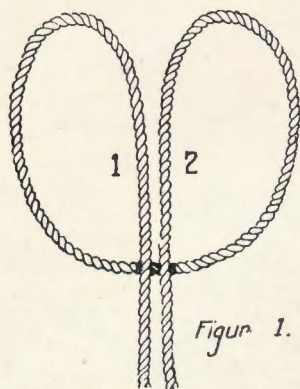

ved Hjælp af Vejledningen her kan du nemt
fremtrylle lange Rækker af Graner, Spejder-
liljer, dansende Spejdere, hylende Ulve eller
Indianer-Tipier. Læg Papiret sammen som

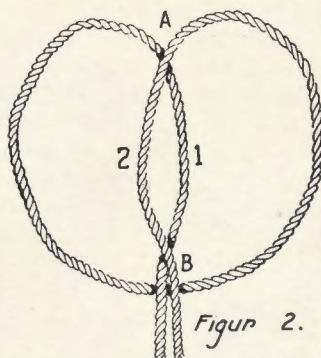
vist paa Tegningen og vælg dig en af de
5 Modeller og klip de skraverede Felter bort.
Nr. 3 med Spejderdrengene vil egne sig
glimrende til Juletræet. Og hvis du finder
den rigtige Kulør Papir, vil de allesammen
være meget smukke og virkningsfulde til
Dekorering af Væggene i Troplokalet eller
udenpaa Materiale-Skabet el. lign. Steder.

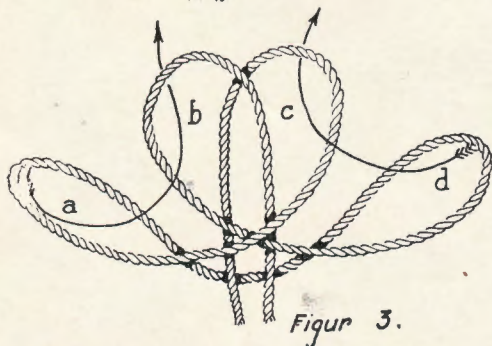
Et Knob – og en Spejderleg!

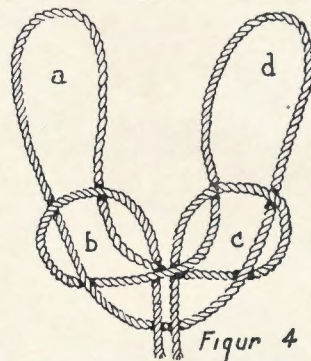
Figur 1.

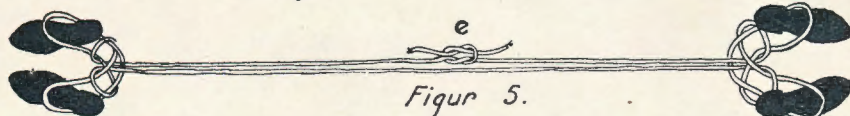
Figur 2.

Figur 3.

Figur 4

Figur 5.

Kender du Slagterstik — og tyrkisk Sækkebaandsknob — og Diamantknob — og »Præriens Rose« (se Saugmanns »Tovværksarbejder« Side 62!) — og alle den Slags Finesser for de viderekomne?

Paa Tegningen her ser du et pragtfuldt Knob — nydeligt og tilpas vanskeligt. Egentlig har det overlevet sig selv, for det bruges praktisk talt ikke mere — undtagen maaske paa enkelte Sejlskibe — men vi vil alligevel lære det nu for at kunne bruge det til en fornøjelig Spejderleg, som vi i Mangel af et bedre Navn kan kalde »Gaapaanæsen!«

Naturligvis kunde man bruge meget simple Knuder til den samme Leg,

men det er netop Charmen ved det, at man skal *tvinges* til at lære et Knob, som er baade dekorativt og fantasifuldt.

Alt, hvad der skal bruges, er et Reb paa skal vi sige mindst 6 Meters Længde. Bind Tampene sammen med et ganske almindeligt Raabaandsknob. Læg Rebet dobbelt, saa Raabaandsknobet kommer i Midten, og anbring det paa Jorden eller paa Gulvet (hvis indendørs). Nu skal vi saa blot have Knobets anbragt i hver Ende af det dobbelte Reb.

Lav først et Par store Øjer som vist paa Fig. 1. Ved at trække 2 henover 1

fremkommer de to Krydsningspunkter A og B som paa Fig. 2. Grib saa fat i Krydsningspunkt A og læg det ned, hvor B var, da B var paa sin Plads. Det er det sværeste, men lidt Øvelse gør Mester. Derved fremkommer 4 nye Løkker som vist paa Fig. 3. Løkke a trækkes op gennem Løkke b, og d gennem c, saadan som de indtegnede Pile viser. Hvis du nu trækker de to Løkker a og d den ene Vej, mens du haler det dobbelte Langtov den anden Vej, bliver Resultatet som vist i Fig. 4 — og det er det færdige Knob. Keine Hexerei — kun lidt Behændighed.

Og saa maa to Mand om Bord i Løkkerne med deres Fødder (se Fig. 5) — altsaa med Ryggen mod hinanden. Maaske skal der rettes lidt ved Raabaandsknobets (e), forinden Signalet lyder.

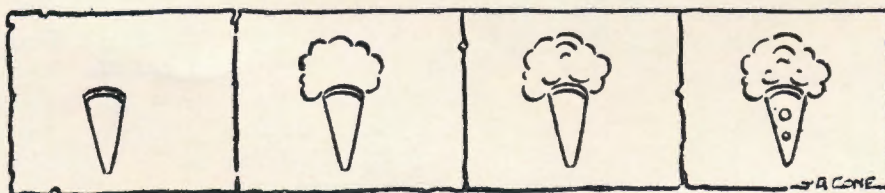
Saa begynder de at hoppe hver i sin Retning. Den, der først faar Modparten trukket over en nærmere angivet Grænse, har vundet. Det gælder naturligvis om at udnytte alle Chancer og Blottelser fra Modpartens Side for at faa ham til at miste Balancen, saa han dejer omkuld — men pas saa paa, naar han er kommet paa ret Køl igen, at det ikke bliver din Tur til at »bide i Græsset«.

Læg Mærke til, at Løkkerne skal slutte om Vristen, og at Knuden skal være under Hælene. Kommer Løkken op om Anklen, snærer den modbydeligt.

Legen er temmelig udmattende, men en glimrende Motion — og den er aldeles ufarlig, naar du blot passer paa hele Tiden at have Hænderne parat, hvis du skulde komme til at »gaapaanæsen«.

Du kan nemt tegne en Isvaffel paa denne Maade — ikke sandt?

Og naar du vender Isvafflen om for at spise den, opdager du — en Klovn!

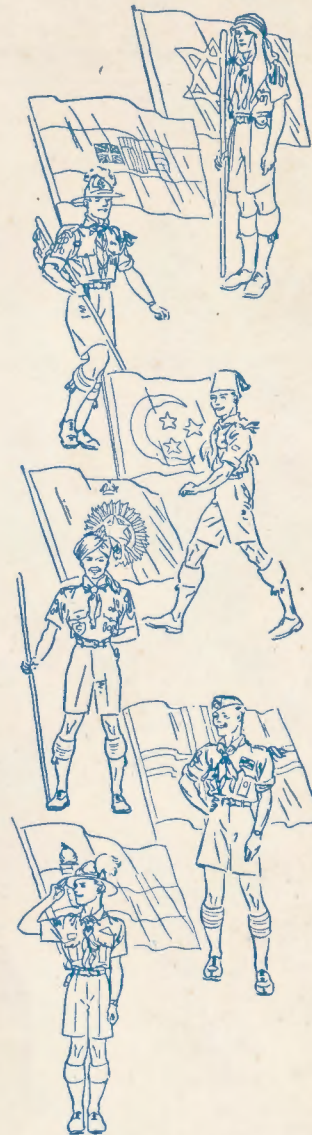
Jamboree-Sangen

frit efter den
engelske Udgave
ved
Poul Winding

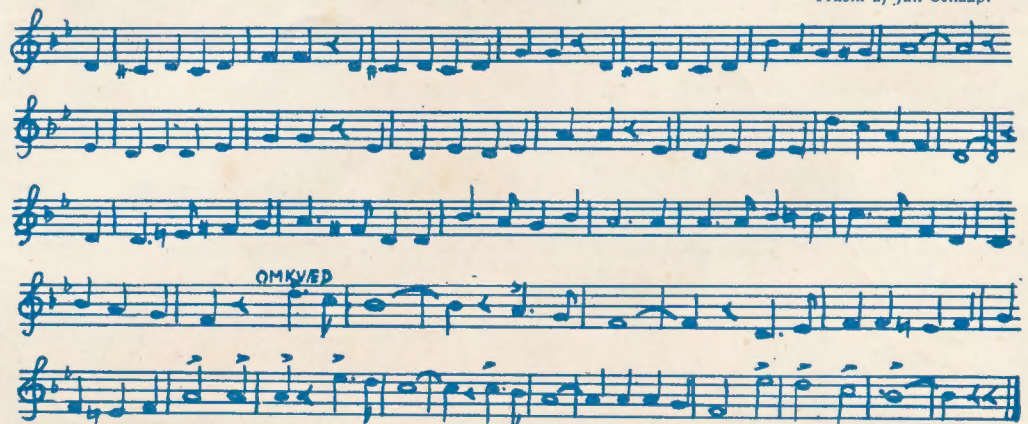
MED Smil og glade Sange
vi kom ad Veje lange,
vi Spejdere fra mange Folkeslag.
Vi mødes her som Venner,
der ingen Afstand kender
imellem Klasser, Stænder, Folkeslag.
Fra Lande baade fjern og nær,
fra Nord, Syd, Øst og Vest
vi Spejdere er samlet her
til Broderskabets Fest.
Jamboree, Jamboree,
J A M B O R E E, Jamboree — ree — ree
Jamboree — Jamboree.
B-Ps Spejdere er vi.

Mon det betyder noget,
at Flokken er lidt broget,
og underligt er Sproget, der bli'r talt?
Nej; hør paa vores Pludren,
trods alt Besvær og Kludren
saa gaar dog muntert Sludren overalt.
Et venligt Smil, et muntert Ord
man faar, hvor end man ser,
i os den ægte Glæde bor,
saa vi trods Modgang ler.
Jamboree, Jamboree,
J A M B O R E E, Jamboree — ree — ree
Jamboree — Jamboree.
B-Ps Spejdere er vi.

Nationer slaas og strider,
af Krigsfrygt Verden lider,
og Mistros Mare rider tungt vor Jord.
Vort Broderskab er Lygten,
hvis Lys skal sprede Frygten
paa Trods af Statsmandskløgtens kolde Ord.
Fra Land til Land, fra Bred til Bred
vi knytter Venskabsbaand.
Paa Vagt for Verdens Fred
staar Verdens Spejd're Haand i Haand.
Jamboree, Jamboree,
J A M B O R E E, Jamboree — ree — ree
Jamboree — Jamboree.
B-Ps Spejdere er vi.

Musik af Jan Schaap.

DER ER FART

I SALGET!

Alle køber Julegaver i

KFUM. Spejdernes Depot^{A/S}

Løngangstræde 16 København K.

Telefon Central 7616 - 7617

